

Zpověď Piláta

V této knize se svlékám do naha. Nenapsal jsem ji proto, abych si sypal popel na hlavu ze strachu z Boha trestajícího. Napsal jsem ji pro ty z vás, kteří hledáte cestu do království nebeského, abych jim dodal víru a naději. Toto království lze nalézt po smrti, ale můžete ho nalézt už v současném životě. Záleží jen na vás, vaší trpělivosti a vaší touze.

Knihu věnuji Helence Šeblové a Hance Duškové, Ježíši a Marii Magdaleně, za jejich bezpodmínečnou lásku a pomoc.

S láskou Pavel Trefil

Mystické zážitky

Jsou mi čtyři roky. Stojím u okna v babiččině ložnici a pozoruji bouřku. Obloha ztemněla a začíná hřmět. Najednou se zableskne a ozve se hrozná rána. Mé tělo padá na podlahu, ale já to vše pozoruji z vrchu. Nechápu, co se stalo. Jsem celý vyděšený. Co budu dělat a co se vlastně stalo? Jak to, že jsem mimo tělo a vše vnímám? Nevím, jak dlouho tento stav trval, ale usilovně jsem přemýšlel, jak se do těla vrátit zpět. Najednou jsem zase zpět ve svém těle. Cítím bolest ve své noze. Zkousím vstát a kupodivu to jde. Kulhám a noha bolí. Jdu za babičkou do kuchyně a říkám jí, že jsem se při udeření hromu leknul, spadl na zem a teď mě bolí noha. O svém dalším zážitku se nezmiňuji, neumím si ho vysvětlit a tak si ho nechávám pro sebe.

Další mystický zážitek jsem měl asi v jedenácti letech. Vždy jsem toužil mít psa. Byli jsme s rodiči na dovolené v Českém ráji a rodiče se tu seznámili s rodinou, která měla chovnou stanici drsnosrstých jezevčků. Čas dovolené je vhodný okamžik pro přesvědčování rodičů o dětských snech. Nakonec naši domluvili odkup jednoho štěněte. Po návratu z dovolené jsem začal uvažovat, jestli je vhodnější pes nebo fena. Už v těchto letech se projevoval můj vztah k penězům. Počítal jsem, za kolik by se dalo jedno štěně prodat a jaká je návratnost ceny pořízení fenky. Vyrazili jsme s otcem vlakem do Hodonína a v tašce přivezli malé štěně. Jméno mělo Pritty. Bydleli jsme v Havířově v panelovém bytě, který měl dva balkóny. Nejdříve byly loužičky v bytě, ale časem se Pritty naučila chodit na balkón. Jak ubíhal čas, tak venčení psa mě už začalo obtěžovat a taky panelák nebyl tím ideálním místem pro psa. Když jsme byli všichni mimo domov, Pritty štěkala a rušila naše spolubydlící. Rodiče se rozhodli, že pes bude u strýce, který byl hajný v Čeladné - část Podolanky. Zde jsme často jezdili na návštěvy. Já zde trávil většinu času svých prázdnin. Má sestřenice je stejně stará jako já, v té době jsme si velmi rozuměli. Uběhnul asi rok a jel jsem s rodiči a svým bratrem ke strýci na víkend. Strýc mi řekl, že s Pritty to bylo na umření. Zaběhla se v lese a strýc jí našel až za tři dny. Dostala psinku, všichni jsme zapomněli ji naočkovat. Ležela schoulená v kuchyni a nemohla ani chodit. Strýc s tetou mne ujišťovali, že nyní je už vše v pořádku. Rodiče se rozhodli jet se strýcem a tetou na borůvky na chatu Meguru, která patří lesní správě. Mne se moc nechtělo, nějak jsem cítil, že bych mněl být s Pritty. Nechal jsem se ale přemluvit a jel jsem. Moc jsem si to neužíval. Na chatě jsem najednou věděl, že Pritty zemřela. Čekala na mne, až přijedu z Havířova a rozloučím se s ní. A já, místo toho, abych byl s ní v jejich závěrečných hodinách, jsem odjel. Strýc byl na chatě na motorce a odjížděl dříve než moji rodiče. Poprosil jsem ho, jestli by mne nevzal sebou. Cesta mi připadala nekonečně dlouhá a stále mě mé

racionální myšlení utvrzovalo v tom, že si smrt Pritty jen namlouvám. Poprvé jsem viděl strýce plakat, když jsme přijeli a zjistili, že Pritty zemřela.

Mé sporty

Už jako malý jsem chtěl chodit do nějakého sportovního oddílu. Byl jsem ale hodně uzavřený a plachý, navazovat kontakty se svým okolím byl pro mne problém. Kupoval jsem si časopis Junák a snil o tom, že bych rád do nějakého skautského oddílu chodil. Nakonec jsem se šel přihlásit s mým kamarádem ze základní školy. Bylo mi kolem devíti roků. Doprovázela nás maminka mého kamaráda. Naše přihlášení proběhlo bez problému a já se těšil, že budu lvíče, což byl první krok k tomu, abych se mohl stát skautem. Po půl roce oddíl přestal fungovat. V té době jsem nechápal, že rozhodnutím státních úředníků byly všechny skautské oddíly zrušené a byl povolený pouze pionýr. Tam jsem z protestu chodit nechtěl.

Další můj pokus o vstup do nějakého oddílu nastal asi o tři roky později. Zaujala mne nástěnka oddílu juda a požádal jsem rodiče, jestli by mne nepřihlásili. Otec se mnou do oddílu zašel a zjistil podrobnosti. Bylo nutné koupit kimono a zaplatit pojištění proti úrazu. A zde nastal problém. Otec se o mne hrozně bál a ta pojistka ho vystrašila.

Nějakou dobu jsem dal pokoj a potom začal chodit do oddílu, který byl pod hlavičkou Pionýru, se zaměřením na vodáctví. Celý rok jsem se v oddíle teoreticky vzdělával a těšil, že o prázdninách vyrazím s oddílem na týdenní putovní tábor po jedné z českých řek. Když ten okamžik nastal, otec mi ze strachu z mého případného utopení putovní tábor zakázal.

Můj další vstup do nějakého oddílu byl na přání mých rodičů. Na třídní schůzce jim bylo oznámeno, že pokud chci dále pokračovat ve studiu na některé ze středních škol, bylo by žádoucí, abych vstoupil do oddílu „Pionýr“. To už jsem byl dosti zpracovaný svým okolím a začal dělat věci proti svému přesvědčení. První pokus o vstup do „Pionýru“ se mi nepodařil. Se svými spolužáky jsme čekali, až přijde vedoucí oddílu a chvíli si krátili závody na kole kolem školní zahrádky. Kamarád měl kolo s berany (řídítka jako na závodních silničních kolech stočené dolů), a já vzhledem k předpokladu, že na tomto kole budu rychlejší než na svém s rovnými řídítky, rozhodnul jsem se toto kolo si půjčit. Rozčarování nastalo ve druhé zatáčce. V plné rychlosti jsem zjistil, že nějak nedosáhnu na brzdy (nebyl jsem na berany zvyklý). Už jsem měl velkou rychlost a potřeboval přibrzdit, ale na páčky brzd jsem nedosáhl. Překonal jsem obrubník a následovala další překážka, řetězové zábradlí, které oddělovalo chodník od trávníku. Zde jsem skončil. Měl jsem odřenou jednu část své tváře tak, že když jsem další den stál vedle svého spolužáka, požádal mne, jestli bych si nemohl stoupnout z druhé strany, aby se na mou tvář nemusel dívat.

Nastoupil jsem na průmyslovou školu strojní v Uničově. Přihlášku jsem podal nejdříve na elektrotechnickou průmyslovku do Olomouce, ale bylo mě odepsáno, že pravděpodobnost mého přijetí vzhledem k počtu uchazečů je minimální a nabídli mi jako alternativu strojní průmyslovou školu v Uničově. Já jsem neprotestoval, chtěl jsem v té době studovat mimo svůj domov. Na stejné škole studoval se mnou také Šimůnek, který se stal už tehdy juniorským mistrem světa v cyklokrosu. Obdivoval jsem ho i jeho kolo a trochu záviděl, že mně se vstupy do sportovních oddílů vyhnuly.

Můj okamžik nastal po dokončení průmyslové školy. Byl jsem na odvolání, a za pomoci známé mé mamky, přijatý na Vysokou školu Báňskou obor strojní. O prázdninách před nástupem na vysokou

školu jsem si v Havířově všimnul nástěnky nově vzniklého horolezeckého oddílu. Nástěnku jsem navštívil alespoň desetkrát, než jsem si dodal odvalu a rozhodnul se jít přihlásit. Našel jsem sport, ve kterém se dalo začít na sportovní úrovni i v pozdějším věku. V mém případě v osmnácti. Rodičů jsem se zeptal, jestli by jim nevadilo mé případné horolezectví a oni kupodivu souhlasili. Buď si otec uvědomoval už můj věk a nebyl si jistý, jestli bych jeho zákaz ve svém věku respektoval, nebo si nebyl plně vědomý, jak nebezpečný tento sport je.

Lezení mi vůbec nešlo. Třepal jsem se strachem a lezl více rukama než nohama, což není nejlepší způsob jak se dostat na vrchol. Techniku jsem nahradil svou vůlí a vytrvalostí. Jistilo se ještě přes rameno a navazovalo se přímo na lano, někteří však už měli úvazky zhotovené ze starého lana. Svě první zkušenosti jsem získával na skalách v okolí – Porubka, Manín, Rabštejn a Kružberk. Mobily nebyly, domluva na lezení probíhala vždy ve čtvrtek na horolezeckých schůzích. Potom se šlo do hospody na pívko. Také jsme měli ještě jeden den v týdnu tělocvičnu, a to byla další příležitost navštívit restauraci a utužit vztahy s kamarády. Bylo to nádherné období, vše pro mne bylo nové, měl jsem jak trávit svůj volný čas a konečně spoustu kamarádů.

Oddíl byl nově založený bývalými členy horolezeckého oddílu Nové Huti Klementa Gottwalda - dnes Mital. V té době se v horolezeckých oddílech daly vydělat celkem slušné peníze. Byly sice přísné regule, jak lze peníze vydělané na konto sportovního oddílu využívat, ale i tak to byla velká pomoc při hrazení cest a nákupu horolezeckého materiálu. Ten sice přišel pouze jednou za rok do vybraných sportovních obchodů, ale byla zde mezi horolezci solidarita a hned, jak se o tom vědělo, někdo z kamarádů vám zavolal. Ale kde jsou peníze, bývají většinou i spory, a to byl tehdy důvod vzniku oddílu v Havířově. Založil se nový oddíl a ti, kteří ho založili, taky rozhodovali jak s penězi naložit. Protože si ještě ze začátku dobře pamatovali, jak se cítili jako členové oddílu Nové Huti, kdy o těchto penězích nerozhodovali, tak první tři roky vše probíhalo spravedlivě a bez rozepří. Naskytla se mi tímto šance vydělat si peníze na nákup materiálu a úhradu horolezeckých výletů. Natíral jsem balkóny na panelových domech pro bytová družstva. Práce mne bavila, učil jsem se slaňovat a taky jumarovat – vystupovat po laně nahoru. Měl jsem jako student dost času a brzy si vydělal peníze na nákup horolezeckého materiálu a oddílové akce. Pamatuji si, jak jsem jednou domů přinesl deset tisíc, což byly při tehdejší platě kolem dvou tisíc velké peníze. Rodiče tolik peněz tehdy určitě neměli nešetřeno.

První oddílový tábor vyšel na zimní období. Lezl jsem s mým kamarádem Petrem J., který už měl přede mnou v lezení nějaký rok náskok. V zimě v Tatrách byl ale tehdy taky poprvé. A podle toho to také dopadlo. Vybrali jsme si celkem lehkou cestu, obtížnosti tři z celkových šesti stupňů obtížnosti. Problém už začal tím, že jsme hledali, kde cesta vede. Ono to není tak jednoduché se ve vysokých horách orientovat. Mačky (stoupací železa do sněhu a ledu) jsme na nohách měli oba poprvé. Místo toho, abychom nahoru stoupali sněhovým polem, lezli jsme co nejvíce po skále. To nám trvalo mnohem déle a blížil se večer. Žádnou výbavu na přespání jsme sebou neměli a dolů sestoupit jsme se báli. Tak pro mne nastal první bivak (přenocování ve stěně), a to v zimě bez spacáku. Noc byla nekonečná a stále jsem se třepal zimou. Druhý den jsme cestu dolezli a vrátili se na chatu. Za chvíli po nás přišli kamarádi, kteří se nás ráno vydali hledat, lezli po našich stopách stejnou cestu jako my. Akorát byli asi desetkrát rychlejší. Ale tento zážitek mne od lezení v horách neodradil a má vůle a ego mne hnali dále dopředu. Chtěl jsem být obdivovaný a úspěšnější než ostatní.

Mé lezení během prvních dvou roků se zlepšovalo. Ztratil jsem obavy z výšek, lezl jsem ale dále křečovitě. Prostě žádný talent. Jezdil jsem hodně do Vysokých Tater a taky se začal seznamovat s lezením na pískovci. Toto lezení je odlišné proti lezení na cvičných skalách nebo v Tatrách. Může se zde zakládat pouze postupové jištění smyčkami z lana, ty se zakládají do spár nebo se provlékají hodinami (v pískovci jsou někdy díry, kterými se dá provléci smyčka). Taky jsou v cestách umístěné ocelové kruhy, ale ty bývají od sebe značně vzdálené. Při jednom svém výletu do Českého Ráje jsem stál pod údolní stěnou Kapelníka. Je to asi třicet metrů vysoká stěna pouze s jedním kruhem. Tehdy mne na pískovci zaučoval Petr Č., velmi dobrý domácí lezec. Tuto cestu jsem nebyl schopný za ním přelézt. Někdo mu doporučil, ať si to vyleze s nějakým klukem z Třince. Byl to Bob M. Cestu vylezli bez problému a pro mne se tehdy tato cesta stala výzvou a plánem. Cesta byla klasifikována v tehdejší nejvyšší obtížnosti 7c. Za dva roky jsem sen vyplnil. Se svou urputností jsem do cesty našel a pod prvním a jediným kruhem v cestě třikrát spadl do jištění, kterým byla smyčka založená ve spáře. Pády to nebyly vůbec příjemné a celý náš oddílový zájezd sledoval mou urputnost. Nevím, jak můj výstup hodnotili, ale já se cítil tehdy na vrcholu blaha s pocitem, že jsem dosáhnul něčeho více, než ostatní mí kamarádi.

Mým snem bylo vždy jet do USA. Vždy láká to, co je zakázané. A v době komunismu jsem se na západ nedostal. Jednak zde byl problém dostat devizový příslib, a další překážkou bylo, že jsem byl na vojně přidělen k protiletadlové obraně. Když jsem žádal vojenskou správu o povolení k výjezdu, vždy mi ho zamítli. K dostání výjezdni doložky bylo potřeba asi osmi podpisů, uličním výborem počínaje a vyjádřením komunistické strany konče. Kdybych byl v mládí nelhal a do dotazníků uváděl, že mám sestřenicu v Kanadě, nikdy by mně k protivzdušné obraně nevzali. Ale už od základní školy jsem na radu rodičů tuto informaci neuváděl, abych se prý dostal na školu. U dědečka a babičky jsem uváděl dělnický původ, i když byli oba živnostníci a až po roce 1948 pracovali jako dělníci.

Po revoluci se situace změnila, a hned na jaře jsem se svým bratrancem Honzou a spolulezcem Petrem J. vyrazil do států. Honza zdědil větší peněžní částku po svém otci, a tak jsme si ji postupně přesouvaly z účtu na účet, abychom americkému velvyslanectví prokázali dostatek prostředků na cestu a obdrželi víza. Vyrazili jsme v březnu 1991. Anglicky jsme nikdo neuměli a každý jsme měli přibližně osm set dolarů. Plán byl jednoduchý, půjčíme si auto v půjčovně na dva dni, objednáme bazary a koupíme staré auto. Letenku jsme měli bez pevně stanovené doby odletu s platností jeden rok. V práci jsem ale dostal neplacené volno pouze na tři měsíce. Byla to má první cesta letadlem. Odletěli jsme o den později proti původnímu plánu. Letět jsme původně měli jugoslávskými aerolinkami. Zrovna se to ale začínalo v tomto balkánském státě „vařit“ a pracovníci této letecké společnosti stávkovali. Byl nám nabídnutý náhradní let s českými aerolinkami. Přistání v New Yorku s pohledem z výšky na Manhattan a jeho mrakodrapy je fascinující. Letecká společnost nám povolila zavazadla do čtyřiceti kilogramů, tak jsme tuto možnost plně využili. Vzali jsme si jídlo na měsíc. Pohyb s těmito zavazadly bez auta byl však nemyslitelný. Naše rozčarování přišlo se zjištěním, že auto si půjčit bez kreditní karty nelze. Tu jsme neměli, protože v této době jste potřebovali mít na svém účtu značný obnos peněz, aby vám banka kartu vydala. Honzovi zděděné peníze použité k prokázání na vydání víz nebyly jen jeho, kartu taky neměl. Letěli s námi dva Češi, kteří zde byli na služební cestě, kartu vlastnili a na letišti jim auto půjčili. Nějak se jim nás zželelo a i s našimi zavazadly nás vzali na Manhattan. Bylo večer a hotel za padesát dolarů jsme si s naším rozpočtem nemohli dovolit. Tak jako je pro mne nezapomenutelný zážitek můj první bivak (nouzové přenocování) bez spacáku v zimních Tatrách, tak určitě nezapomenu na tuto noc strávenou na ulici v New Yorku. Všude kolem nás byli černoši a bezdomovci. Pár černošů už jsem předtím v naší republice viděl, ale bezdomovce jsem

viděl poprvé. Každý z nich si pečlivě hlídal svůj kanál jako zdroj tepla a určitě by se s námi nepodělili. Dočkali jsme se rána a plán byl vypadnout někde mimo New York, kde jsme počítali s lepšími vyhlídkami na koupi tak potřebného auta. Při ranním otevření metra a železniční stanice jsme přešli do vedlejšího státu New Jersey. Se zavazadly to byla pěkná fuška. Vystoupili jsme na náhodné stanici a já s Petrem se vydali na nákup auta. Brzy jsme zjistili, že s naší znalostí angličtiny se nejsme schopni domluvit. Následující den jsme dali druhý neúspěšný pokus a já v noci uvažoval, že se snad budeme muset vrátit zpátky do naší vlasti. Nakonec nám bylo pomoheno. Naší řeč zachytil kolemjdoucí Polák a oslovil nás. Byl zde ještě se svou přítelkyní a dalšími kamarády za prací. Po vylíčení naší situace se rozhodnul nám pomoci. Nebylo to ještě tak jednoduché, jak to popisuji, ale naše radost z koupeného auta byla nekonečná. Dále zde byl ještě problém s přidělením poznávací značky auta, ale po pěti dnech čekání jsme se rozhodli vyrazit bez ní. S Poláky jsme se domluvili, že nám značku pošlou do San Franciska, kde jsem měl adresu jednoho emigrovaného známého. Nemohl jsem se mu ale z New Jersey dovolat. Riskli jsme to. Cestovali jsme napříč Spojenými státy přes Floridu a dále přes celé státy na západní pobřeží. Navštěvovali jsme zajímavé místa, národní parky a lezecké oblasti. Naší stravou byla rýže s džemem. Rýží jsme nakupovali v supermarketech po desetikilovém balení. Supermarkety byla pro nás také novinka. Honza ke konci našeho putování prohlásil, že až přijede domů, tak si navaří plný hrnc s rýží a potom ho vysype do záchodu a spláchne. Jak slíbil, tak taky udělal. Naše cesta nás asi po čtrnácti dnech zavedla do Las Vegas, kde je kromě kasin taky nádherné lezení. Naše první kroky však směřovali do kasina s restaurací „All you can eat“, což volným překladem znamená „sněz, co můžeš“. Vstupné bylo tři dolary a plánovali jsme, že zde strávíme celý den a pěkně se najíme. Po té rýži byly však naše žaludky tak scvrklé, že po dvou hodinách vypověděly poslušnost. Bolely nás tak, že se to ani nedá popsat. Jedna zkušenost nám ale nestačila. Po čtrnácti dnech jsme si to ještě jednou zopakovali.

Naším hlavním lezeckým cílem byla stěna El Capitan v Yosemitech s cestou Nose. Jedná se o přes kilometr převislou cestu převážně ve spárách. Když se dnes dívám na diapozitivy a vidím naše tehdejší vybavení, především zhotovené šikovnými českými ručičkami, nechápu, jak jsme to vylezli. Z Yosemiteů mám ještě jednu zkušenost. Byla zde samoobsluha, jídlo se kupovalo u pultu a po dojení se talíře dávaly na běžící pás, který směřoval do kuchyně k mytí. Tohoto pásu jsme my využívali jako samoobsluhu. Často zde byly odkládané úplně nedotčené jídla a zákusky. Věděli jsme, že se to nesmí, ale pokušení bylo velké. Při naší asi třetí návštěvě nás ostraha samoobsluhy vyhmátla a zakázali nám do samoobsluhy vstup. Po třech dnech lezení cesty na El Capitana jsme však byli s Petrem v takové euforii, že jsme zákaz vstupu do samoobsluhy porušili. Honza našemu přesvědčování odolal. Ani jsme nestačili dojít jednu porci, kterou jsme si nadělili z odpadního pásu, a už se k nám šinula místní ochranka. I s naší slabou znalostí angličtiny jsme pochopili, že volají policii a bez pokuty a vypovězení s národního parku Yosemitey se to neobejde. Vzhledem k naší situaci jsem vyhodnotil, že se pokusím o útěk. Požádal jsem, že potřebuji jít na záchod a vyrazil úprkem ke hlavním dveřím. Ochranka se za mnou vydala, a tak jsem utíkal bez zastavení asi pět kilometrů. Při návratu k našemu autu jsem potkal Petra. Po mém příkladu vzal taky nohy na ramena. Tak jsme neslavně zakončili své úspěšné lezení v Yosemitech. Po návratu domů se mne kamarádi ptali na mé dojmy ze států. Pro mne byl největší šok, že se tam všichni bavili pouze o penězích, kdy a kde co výhodně nakoupili. Když vás někdo pozval na narozeniny, úhradu jste si platili sami. Na to jsem nebyl zvyklý. Za socialismu každý vydělával obdobně, každý měl zajištěnou práci a nikdo neměl žádné obavy z budoucnosti. Tyto zkušenosti nás teprve čekali. Jsem rád, že jsem mohl prožít oba dva systémy, a dnes vím, že jsou oba špatné. Jeden uplatňuje společnost před jedincem a ten druhý naopak.

Hranice se otevřely, a mě mé ego opět hnalo do boje a soutěživosti. Protože, kdo by trpěl dobrovolně, kdyby nebyl ctižádostivý a nechtěl být lepší než ostatní. Se Zdeňkem M. jsme vyrazili v zimě do Chamonix ve francouzských Alpách. Nástup pod stěnu nám trval dva dni. Mohli jsme si ho zkrátit zubačkou, ale ta pro nás byla drahá. Začalo sněžit a my čekali na lepší počasí v otevřené části chaty Leschaux. Chata je v zimě zavřená, ale je zde takový kumbál na zimní přenocování. Chata je na hřebínku a vystupovalo se k ní lezeckým terénem. Lyže, na kterých jsme si usnadnili přístup pod chatu, jsme nechaly na ledovci. Dnes už ledovec tak odtál, že se k chatě leze po docela dlouhém žebříku zakotveném ve skále. Docházelo nám jídlo a napadlo dost sněhu. Rozhodli jsme se pro návrat, až se zlepší počasí. Po dvou nebo třech dnech sněžení nastala změna, vyšlo sluníčko. Od chaty jsme slanili (spustili se na laněch) na ledovec. Napadlo přes metr sněhu a naše lyže odnesla nejspíše lavina. Návrat při tomto množství sněhu byl dosti komplikovaný a náročný. K našemu překvapení však pohled na severní stěnu Jorassy naznačoval, že podmínky ve stěně by mohly být dobré. Rozhodli jsme se nakonec pro lezení. Při nástupu pod stěnu jsme se bořili po pás ve sněhu. Cestu jsme lezli tři dni a jeden den sestupovali na italskou stranu.

V horolezeckých oddílech se vyhodnocovali každý rok výstupy členů a byl vybírán oddílový horolezec roku. Ten v našem oddíle dostával putovní pohár, na který se každý rok vyrylo jméno vítěze. Zatím tam každý rok figurovalo mé jméno. Vyhodnocoval se však taky nejlepší sportovec celé tělovýchovné jednoty Baník Havířov. Byli zde výborní vzpěrači, stolní tenisté a další sportovci. Někdo na jednotě vymyslel, že by se mohli zviditelnit horolezci. Náš výstup severní stěnou Jorassy byl vylíčen v superlativech. Byl za mnou poslán novinář k sepsání článku o tomto výstupu. Divil jsem se, odkud má informace, které náš výstup popisovaly na světové úrovni. Má ctižádost se byla s mým svědomím a nakonec ctižádost zvítězila. Informace jsem potvrdil, vyšel článek, stal jsem se sportovcem roku tělovýchovné jednoty Baník Havířov a následně i sportovcem roku města Havířov. Při přebírání ceny na plese sportovců se mé svědomí trochu ozvalo, ale pocit slávy a obdivu ho rychle umlčel.

Patagonie je vyhlášená svým špatným počasím. Dovede tu pršet i celý měsíc a počasí se mění z hodiny na hodinu. Ledovce zde začínají už od nadmořské výšky tisíc metrů. Nejvyšší hora zde je Fitz Roy, a to byl náš cíl. Jel jsem zde se svým tehdejším spolulezcem Bobem M. Panují zde silné větry, a tak se na ledovci nestaví stan ale kopou se zde jeskyně. První jsme zkusili lézt cestu s nejméně obtížným přístupem, docela často na místní podmínky lezenou. Po jednom dni nástupu pod stěnu, kopání jeskyně, přenocování a dvou dnech strávených ve stěně jsme se dostali asi sto metrů pod vrchol. Počasí se však začalo měnit a taky síly ubývaly, zvolili jsme ústup. Další den bylo pěkně, ale to se zde obvykle nestává. Rozhodli jsme se pro delší odpočinek a sestoupili až do místní vesnice. Zde nás zaujal plakát nádherného lezeckého kuloáru na Fitz Roy. Cesta nese název Supercanaleta a je dlouhá 1700 výškových metrů. Bylo rozhodnuto o našem dalším cíli. Počasí bylo ten rok v Patagonii perfektní, za několik dní jsme s třicetakilovými batohy vyrazili pod stěnu. Tato část stěny, ve které vede cesta Supercanaleta má dosti komplikovaný přístup. Nikoho zde nepotkáte. Po třech dnech pochodu jsme dorazili pod nástup za slunečného počasí. Při přístupu jsme procházeli lavinovými poli a nedovedl jsem si představit, že bychom se stejnou cestou měli vrátet. Jeskyně na přespání se nám nechtěla kopat, tak jsme spali jen ve spacácích. Noc byla otřesná, vše jsme měli mokré a celou noc drželi naše věci, aby je vítr neodvál. Ráno opět azurové nebe, sušili jsme. Vykopali jsme jeskyni, přespali a ráno ještě s mokřými spacími pytli začali lézt. První den počasí bylo slunečné, druhý den sněžilo a v noci na třetí den byla vichřice. To jsem se od dětství poprvé modlil. Byly jsme už asi tři sta metrů pod vrcholem a věděl jsem, že z této výšky se nemáme šanci vrátit stejnou cestou, kterou jsme přišli a lezli. Jednak jsme neměli dost jídla, materiálu na slanění a taky jsme byli už hodně vyčerpaní.

Jedinou možností bylo vylézt na vrchol a slanit na druhou stranu hory, kde byl náš základní tábor. Tuto část stěny jsme už znali z našeho předešlého pokusu. Bůh mne vyslyšel a další den bylo slunečno. Světlo zde v tomto období je kolem šestnácti hodin, ten den jsme stačili vylézt na vrchol a ještě slanit. Ani tato cesta mne však neodradila od hazardování se svým životem.

Rozhodnutí, že lezení velkých stěn není asi ta nejlepší cesta k dožití se vnoučat a pokojného stáří přišla až za několik roků a po několika dalších expedicích v odlehlých horách po celém světě. Vždy mne lákala cesta Rubáš v severní stěně Jorassy. Zde jsem začal, a zde jsem nakonec taky skončil lezení velkých stěn. Jedná se o cestu v ledové stěně. Tato cesta se neleze až na vrchol, ale pouze do dvou třetin stěny, potom se slaňuje po hřebeni do sedla a dále se slaňuje ještě asi dvě stě metry na ledovec. S kamarádem Ivanem Z. jsme plánovali cestu vylézt za jeden den. Naše rozčarování přišlo asi po tři sta metrech lezení. Dále byla stěna pokryta pouze tvrdým ledem, do kterého se jen obtížně dal zavrtat ledovcový šroub potřebný pro jištění. Lezli jsme v cekem chladném počasí až do dvou hodin do rána. Nikde se zde nedalo odpočinout. Začali jsme v tomto tvrdém ledu kopat poličku aspoň na sezení. Po dvou hodinách jsme se konečně posadili a nohy spustily do stěny. Těch několik hodin stání pouze na předních hrotech maček byla neskutečná dřina a námaha pro naše nohy. Spacáky jsme neměli a o nějakém spaní nemohla být řeč. Navařili jsme si čaj a Ivan si začal stěžovat na bolest v prstech u nohy. Na poličce se na prsty nedalo podívat. Dále jsem musel pokračovat v lezení stále jako první, což v těchto podmínkách bylo psychicky hodně náročné. Při východu slunce jsme vyrazili. Dolez na hřeben byl hodně nebezpečný, a právě zde jsem si slíbil, že pokud se nám podaří ve zdraví dostat dolů, skončím s lezením takových cest. Odpoledne jsme cestu dolezli a začali po hřebeni slaňovat do sedla. V sedle jsme se konečně mohli posadit a podívat se na Ivanovu nohu. Byla omrzlá. Zavolali jsme mobilem horskou službu o pomoc. Vysvětlili nám, že v noci je nebezpečné letět helikoptérou, ale pokud bude další den dobré počasí, tak pro nás přiletí. Dolů do Chamonix by nám to trvalo ještě jeden den, a při omrzlinách je každý den důležitý. Bylo to poprvé v horách, kdy jsem volal horskou službu. Čekala nás další noc bez spacáku v nadmořské výšce téměř 4000metrů. Mobilní telefony jsme vypnuli, šetřili jsme baterky na ranní rozhovor s horskou službou. Slyšeli jsme zvuk helikoptéry, ale nevěnovali jsme mu pozornost. Po čas strávený ve stěně jsme helikoptéru slyšeli velmi často. Později jsme se dozvěděli, že po našich stopách nastoupila do stěny ještě jedna lezecká dvojice, která po dni lezení požádala o záchranu, a následně byli horolezci ze stěny stahováni vrtulníkem. Hukot helikoptéry se stále přibližoval. Najednou přistála vedle nás, vyskočil z ní chlap a postupně nás nacpal do helikoptéry a už jsme letěli dolů. Naše lezecké vybavení v hodnotě asi sto tisíc korun zůstalo v sedle. Zachraňovaly se životy. Bylo nám přislíbeno, že pokud bude následující den pěkné počasí, tak nám pro věci doletí. V nemocnici doktoři nasadili Zdeňkovi kapačky a ráno ho vzali na magnetickou rezonanci, aby zjistili, jestli se dají omrzliny ještě zachránit nebo se budou muset prsty uřezat. Byl zde doktor, který mněl s omrzlinami značné zkušenosti, a to, co by se jinde řezalo, dovedl zachránit. Horská služba nám opravdu pro věci zaletěla, a když jsem si pro ně přišel, tak je dokonce sušili. Zdenek pobyl v nemocnici deset dní a pak byl převezen do České republiky. Navrhoval pojišťovně, že by se mohl vrátit domů veřejnou leteckou dopravou, ale to mu zamítli a jela pro něj sanitka s třímístnou osádkou. U nás mu chtěli doktoři prsty amputovat, odmítnul to a do dnešního dne mu slouží.

Zaměstnání

Od mládí jsem snil mít peníze a nepracovat. Po vysoké škole jsem zkoušel najít zaměstnání v okolí Teplíc nad Metují, kde jsem často jezdil vlakem z Ostravy lézt na místních pískovcích. Své hledání

jsem však začal trochu opožděně a všechna volná místa byla už obsazená. V socialistickém Československu měl každý nárok na práci a každý musel pracovat. Podniky každý rok plánovali počet nově přijatých uchazečů ze škol. Nakonec jsem sehnal místo v Rekultivacích Havířov. Tento podnik se zabýval odstraňováním důlních škod. Z hald po těžbě uhlí dělal zemědělskou půdu, takže měl dva závody. Jeden se zabýval zemědělstvím, a druhý přetvářením hald na zemědělskou půdu. Dostal jsem se k zemědělské výrobě. Má práce spočívala v tom, že jsem ráno otevřel bránu a vypustil mechanizaci na pole, večer jsem bránu zavřel. Hrozná nuda. Navíc se zde pracovalo také o víkendech a s dovolenou v létě byl problém. Věděl jsem, že zde zůstat nemohu a za půl roku jsem požádal o přeložení. Výpověď tehdy byla devítiměsíční, a rozhodnul jsem se ji podat, kdyby mi nebylo vyhověno s přesunem na jiné pracoviště. Přearadili mne na podnikové ředitelství do odboru mechanizace a dopravy. Práce našeho odboru spočívala ve vyplňování statistických výkazů a plánování spotřeby nafty a benzínu. I zde jsem se nudil a neměl co dělat. Měl jsem ale volné soboty a neděle, mohl se plně věnovat lezení. Po roce jsem si našel novou práci na Povodí Odry. Zde pracoval můj kamarád z vysoké školy a já nastoupil na jeho místo - on se šel věnovat muzice. Když přšelo, tak jsme měli přejímku zboží, takže i zde jsem se nudil. Naš odbor byl detašované pracoviště a na mne dohlížel jenom můj šéf. S ním jsem měl přátelské vztahy, neboť měl rád pivo a jeho manželka se mu to snažila překazit. Dávala mu malé kapesné, tak si každý den u mě půjčoval na pivo a o výplatě mi to z cestáků vracel. Ráno odešel do hospody, někdy se vrátil, jindy ne. Další můj zdejší spolupracovník stavěl dům své dceři, taky se moc v práci nezdržoval. Potom jsme tam měli ještě dva elektrikáře, jeden měl koně a ovce a o práci druhého jsem moc nevěděl. Naše společná sekretářka zvedala telefony, a pokud nás někdo hledal, odpovídala, kde jsme. Nejhorší bylo neustále vymýšlet důvod odchodů z práce. Tady jsem se tolik nenudil. Buď jsem pracovní dobu trávil na pivku s kamarádem z vysoké školy nebo kolegy z práce, nebo po ranním zapsání do knihy příchodů si vymyslel služební cestu a jel domů. Trochu zde popis mé pracovní náplně zlehčuji, ale daleko od pravdy není. Byli jsme trnem v oku některým pracovníkům z podnikového ředitelství, kteří detašované pracoviště neměli a museli trávit pracovní dobu ve svých kancelářích. Ale i tak nám to vydrželo dva roky. Spolupracovník, který choval ovce, se stal předsedou celozávodního výboru KSČ a začal si budovat svou velkolepou kancelář na podnikovém ředitelství. Funkce předsedy celozávodního výboru KSČ byla ještě nad ředitelem podniku, ten se mu na schůzích KSČ musel zpovídat. V KSČ byly stanoveny kóty, které určovali poměr dělníků a technických pracovníků. Strana měla přes milión členů a většina z nich zde byla kvůli prospěchu. Dělníci z důvodu, aby se jim děti dostaly na školu, technici proto, aby měli šanci obsadit vedoucí pozice a mít vyšší plat. Tak jsem si vybral mít ten vyšší plat a díky přičinění nového předsedy KSČ jsem byl přijat za kandidáta KSČ. Zanedlouho se uvolnilo místo vedoucího plánu a financování a já ho dostal. Měl jsem sedm podřízených a také zde jsem neměl co dělat a nudil jsem se. Plat jsem měl na svůj věk dosti vysoký, ale zde už jsem byl nucený dodržovat pracovní dobu. Do systému komunistického plánování jsem nikdy moc neproniknul. Byl nelogický. Každý rok jste museli spotřebovat přidělené kóty, jinak vám je příští rok sebrali. A tak se jezdilo a topilo. Mzdy byly stanoveny k ukazateli plánované ceny, který se počítal způsobem čím dražší, tím lepší. Peníze tehdy v podnicích nehrály žádnou roli. Jednak daně podniků byly devadesát procent, a pokud jste neměli rok dopředu naplánované a stranou schválené nákupy a služby, tak peníze podnikům k ničemu nebyly. S opravami toků se čekalo, až břehy toků pořádně vymele voda, aby oprava byla dražší, kámen na zpevnění břehů se vozil až z Jeseníků. Vše proto, abychom splnili plán a měli prémie dle nesmyslných ukazatelů.

Už před revolucí se poměry začaly uvolňovat a bylo možno lehčeji cestovat do zahraničí. Devizový příslib se dal obejít tak, že se valuty koupily na černém trhu od „veksláků“ a daly jste si je poslat ze zahraničí na svůj účet. Mám bratrance ženatého v nynějším Slovinsku, a tak jsem měl problém vyřešen. Vojáky jsem obešel tak, že jsem si o výjezd požádal přímo v Praze náčelníka generální správy. Praha mi vždy povolení dala. Když jsem šel pro jedno z asi sedmi potřebných pro výjezd do kapitalistických států, na vojenskou správu v Karviné, dostal jsem vynadáno, že jsem nedodržel stanovený postup pro podání žádosti, ale razítko mi dali. Našel jsem způsob jak vyjet, tak jsem našel také způsob jak na tom vydělat. Kolega a šéf výpočetního střediska měl zájem o dovezení PC. Podnik měl sice nový počítač z Polska za několik milionů, ale výpočetní technika šla mílovými kroky kupředu. Na dovoz výpočetní techniky ze západu do socialistických zemí platilo embargo vydané kapitalistickými státy, a u nás bylo povoleno dovézt počítač ze zahraničí pouze pro svou osobní potřebu. Peníze na toto PC pro náš podnik jsem si nechal jako šéf financí a plánování přidělit z rezervních zdrojů ministerstva, ze své lezecké cesty do Francie dovezl počítač, nechal ho v České republice ocenit soudním znalcem a prodal ho svému podniku. Ze zisku jsem si koupil nové auto a ještě mi zbylo. Tento kousek jsem ještě jednou zopakoval pro změnu s tiskárnami k počítačům. Pak jsem už toho nechal, nechtěl jsem riskovat vězení, které mohlo následovat po zjištění, že jsem výpočetní techniku nevozil pro svou potřebu ale za účelem zisku.

Po sametové revoluci bylo možné vyřídit povolení k podnikání a podnikat na svůj účet. Už jsem nemusel provádět výškové práce přes oddíl. Podniky v té době nebyly zvyklé na pozici investora a k dodavateli se chovali jako v dobách komunismu, kde si ho předcházeli. Navíc si ještě nezvykli, že daně mají snížené z původních devadesáti procent na čtyřicet pět, a že si za tyto peníze mohou práce a služby objednat u koho chtějí a nepotřebují to mít přidělené a schválené stranou. Rozeslal jsem dopisy s nabídkou své práce asi do deseti podniků a tři z nich měli o mou práci zájem. Jednou z příjemných prací byla pro pivovar Ostravar. Natíral jsem zde rámy velké prosklené stěny a čistil okna této stěny. Bylo to v plíně, ve chvílích odpočinku jsem si sednul a z linky vybral buď dvanáctku, nebo desítku a občerstvil se. Při odchodu domů mi sami zaměstnanci dávali flaškové pivo domů, měl jsem doma potom pěkné zásoby. Takto byl v té době rozmazlován dodavatel. Dnes je situace obrácená, což taky není optimální, důležitá je vzájemná úcta k práci každého jednotlivce i společnosti. Při fakturaci jsem vždy vybral z nejvyšších položek platných ceníků, podle kterých se fakturovalo. Několikrát mi to vrátili k přepracování, cenu jsem trochu snížil a dostal zaplacen. Tak jsem bez problémů financoval své lezecké výlety a taky si mohl dovolit brát neplacené volno.

Ideálně jsem si myslel, že po revoluci se poměry na Povodí Odry změní. Zvítězil ale opět pohled na výši mezd. Povodí Odry by měla být dle mého názoru příspěvkovou organizací. Není schopna si svou činností vydělat na stavbu přehrad, měla by své zisky odvádět do státního rozpočtu. V tomto případě by ale platila regulace mezd, a to se vedení našeho podniku a vedení ostatních podniků Povodí nelíbilo. Podnik se stál nesmyslně akciovou společností.

Ekonomický náměstek si mne přestěhoval vedle své kanceláře a stále hlídal, jestli jsem v práci a dodržuji pracovní dobu. Můj odbor se snížil asi z devíti zaměstnanců na čtyři včetně mne. Vzhledem ke svým neplaceným volnům si všichni zvykli, že nemám žádné úkoly, v práci jsem se stále nudil. Četl jsem noviny, vyhlášky a pronikal do účetnictví a ekonomiky. Začal jsem uvažovat o změně zaměstnání, případně o podnikání. Situace se naskytla v roce 1992. Dozvěděl jsem se, že jeden z mých kamarádů má s dalšími společníky založenou firmu na provádění oprav střech a mají problémy s účetnictvím. Nabídl jsem jim svou pomoc a navštívil je. Kamarád Josef T. měl na starosti výrobu, a já

tedy jednal s Pavlem G., který byl ředitelem společnosti. Zrovna jsem odjížděl na měsíční expedici na Pamír a s Pavlem jsme se dohodli, že jejich účetní poradím jak účtovat a po návratu z expedice účetnictví zkontroluji. Po mém návratu byly stále všechny účetní doklady v krabici. Firma fungovala tak, že když přišly peníze, rozdělili je dle svého cítění. Ve firmě bylo mnoho zahraničních aut a taky osobní řidič. Investoři poskytovali až sedmdesáti procentní zálohy a dodavatelé materiálu dodávali na faktury. Dohodl jsem se s Pavlem G., že účetní doklady zaúčtuji a zjistíme, jak si firma stojí. Po práci jsem docházel do NRC, tak se firma jmenovala. S účtováním mi musel pomáhat Pavel G., protože jsem potřeboval informace k dokladům, abych věděl, jak je zaúčtovat. Hodně jsme se při této práci sblížili. Po zaúčtování všech dokladů jsme zjistili, že NRC tvoří zisk, ale taky má mnoho nezaplacených faktur a peníze se utratily. Pavel mne požádal, jestli bych nenastoupil k jejich firmě jako ekonomický ředitel. Nejdříve jsem chtěl pracovat pro NRC tak jako dosud, pouze na IČO, ale dostal jsem takovou finanční nabídku, které jsem se neodolal. Od roku 1993 jsem byl ekonomickým ředitelem NRC. Složitou finanční situaci jsem vyřešil tak, že vzhledem k stále narůstajícím reklamacím na materiál SWEPCO jsem odmítnul zaplatit dodavatelům tohoto materiálu. Tento materiál, asphalt a textilová membrána se aplikoval na střechy velmi rychle a za práci se účtovaly přemrštěné ceny. Poskytovali jsme desetileté záruky na reklamaci. Materiál byl dovážěn z USA a všichni si mysleli, že to, co je dovezeno ze západu, je dobré. Na materiálu měli dodavatelské firmy takové zisky, že naše odmítnutí plateb raději respektovali, než by se vystavily zdoluhavým soudům. Také soudit se bylo dost obtížné, rozdělila se republika a dodavatelé byli ze Slovenska.

Pavlovi G. vadil ve firmě jeden společník, Petr V. Byl to tchán od Pepy T. a ve firmě byl od založení. Jeho hlavní chybou bylo, že měl už přes padesát a my ostatní kolem třicítky. Navrhl jsem, že jeho podíl ve firmě odkoupím a ostatní společníci souhlasili. Petr samozřejmě nesouhlasil, ale byl v menšině. Zrušili jsme mu zaměstnanecký poměr a tak zůstal bez příjmů pouze s podílem ve společnosti. O vyplácení podílu na zisku však rozhodovala většina. Nakonec mi Petr svůj podíl za milion korun prodal. Peníze na tento podíl mi půjčila firma NRC, ale to už jsem z účetnictví věděl, že je nebudu mít problém splatit. Tak jsem se stal v roce 1993 taky společníkem, členem vedení a mohl tak více zasahovat do dořízení podniku. Společníci se už před mým příchodem do firmy rozhodli zakládat dceřiné společnosti. Převzali systém od slovenské společnosti, která nám dodávala materiál a měla v naší firmě pětadvacetiprocentní podíl. Ten byl však nedostatečný na jakýkoli zásah do naší společnosti. Jejich zisk do doby, kdy jsme jim odmítli zaplatit za dodaný materiál, plynul hlavně z přemrštěné ceny tohoto materiálu. Bylo mi jasné, že pokud bychom postupovali tímto způsobem, budovali bychom si konkurenci. Mohlo by to fungovat, jenže já nechápal, že každý máme jiné uvažování a myšlení, a já ostatní posuzuji podle svého uvažování, tehdy sobeckého.

Postupně jsme začali budovat vlastní pobočky po celé republice. Tato práce mne hodně bavila, konečně jsem se v práci nenudil, zaváděl jsem účetní a kontrolní systém, tvořil jsem. Trochu jsem měl problém s tím, že obchodní vedení firmy, které měl na starosti Pavel G., korumpovalo investory úplatky. Tyto úplatky zaúčtovat mi dělalo stále větší problémy, ale taky jsem ztrácel kontrolu nad příjmy vedoucích zaměstnanců. U předávání úplatků jsem nebyl, tak jsem nevěděl, jestli se naši zaměstnanci předávají investorům tak vysoké částky, jak tvrdí. Zodpovědnosti za rozdávání těchto úplatků se nezříkám, věděl jsem o nich, a tím pádem s nimi souhlasil. Přechodem na akciovou společnost jsme vyplatili dva společníky firmy a zůstali jsme jenom tři. Nakonec odešel z firmy i Pepa T., kterého jsme s Pavlem taky pod tlakem vyplatili.

Firmy se začaly učit být investory a my se z provádění oprav přeorientovali na nové investice. Začali jsme spolupracovat s francouzskými dodavateli materiálů, kteří měli přijatelné ceny a byly schopni držet splatnost faktur až devadesát dní. Tímto nám umožnili provádět takové stavby, jako Makro v Ostravě, Careffur v Plzni, Opávii v Opavě, Ikea v Praze, terminál letiště v Praze a mnoho dalších. Nebyli jsme generálními dodavateli, ale pracovali přímo pro zahraniční investory. Specializovali jsme se na dodávku střech, opláštění a hliníkových systémů. Založili jsme taky dceřinou firmu na Slovensku. V té době jsem začal uvažovat, že by nebylo špatné přestat pracovat a věnovat se plně svým koníčkům a cestování. Pavel G. chtěl stále expandovat. Mě šlo spíše o peníze, jemu o slávu. Zvyšování obrátu znamenalo i vázat další finanční prostředky ve stavbách. Investoři začali dávat do smluv ustanovení o pozastávkách ve výši pěti procent ze zakázky po dobu pěti let. To byl náš zisk při tak velkých objemech. Měli jsme mnoho neplatících firem a taky my jsme neplatili včas, a když už jsme platili, tak po částech. Nakonec jsem souhlasil s rozšířením našeho podnikání v Polsku s tím, že se Polsku nebudu věnovat. Jenže to nefungovalo. Pavel bez mé kontroly vytvořil v Polsku za rok a půl třicet milionů ztrátu a celá naše firma začala mít problém. Polská firma dlužila české firmě dvacet milionů a ta už dále nemohla podporovat polskou firmu. Na polskou firmu jsme podali návrh na konkurz, který však byl pro nedostatek finančních prostředků polského NRC zamítnut. Začalo mi být jasné, že pokud Pavla nebudu v jeho megalomanství hlídat, dopadne stejně česká i slovenská firma. Každý máme jiné charakterové vlastnosti a jsme tu proto, abychom je překonali a zbavili se jich. V Polsku jsme ještě udělali pokus o záchranu našich investovaných peněz, ale polští dlužníci odmítli zaplatit české firmě, která převzala pohledávky za dlužníky od polské firmy jako náhradu za její dluhy k české společnosti. Ani se jim nedivím, věděli, že polská firma je v úpadku a česká firma bude tyto peníze po nich těžce vymáhat. Tehdy bych se zachoval stejně.

Za této finanční situace naší firmy jsem začal psychicky vymáhat peníze od našich dlužníků. Seznámil jsem se s dvěma bývalými karatisty, kteří tuto práci se mnou dělali. Nejednalo se o fyzické násilí, ale o psychický nátlak. Jedna firma nám dlužila sedm milionů a odmítala zaplatit. Nakonec skončila v konkursu. Peníze nám dlužili už více jak dva roky. U nich jsem dokonce uvažoval o fyzickém násilí, naštěstí jsem si to rozmyslel a svůj vztek potlačil. Tato situace se mi začala velice rychle vracet. Jeden náš věřitel prodal náš dluh Čečencům. Mohl jsem sice zaplatit, ale byl by to precedens, a kdyby stejným způsobem postupovali i další naši věřitelé, byly bychom brzy v bankrotu. Vůbec jsem tehdy netušil, jak si zahrávám se svým životem. Situace se vyostřovala, do kanceláře za mnou přijelo dluh vymáhat více jak deset Rusů. Začal jsem nosit zbraň. Dokonce nastala situace, kdy jsem měl zbraň v kapse odjištěnou, a kdyby mne Čečenec, který seděl naproti mně, napadl, tak jsem ho nejspíše zastřelil. Sekretářka naštěstí včas zavolala policii, a ta se dostavila dříve, než se situace vyhrotila.

Dohodl jsem se s Pavlem, že začneme postupně z našich firem stahovat finanční prostředky a firmy dáme postupně do likvidace. Tak jsem se stal milionářem a splnil si můj dětský sen, mít peníze a nemuset pracovat. Jak jsem byl naivní a netušil, jak pracují vesmírné zákony a za vše, co jsem vykonal, přijde platba, ne za trest, ale pro mé poučení.

Probuzení

Vždy jsem hodně cestoval, ale když jsem opustil podnikání, byl jsem většinou více jak půl roku mimo domov. Odjížděli jsme zrovna se ženou na nějaký lezecký výlet po Evropě a Jana mne požádala, abych ji zašel půjčit do městské knihovny nějaké knihy na čtení. V knihovně ležela na stole kniha s

názvem Akta X nebo nějak podobně. Zaujala mne a půjčil jsem si ji. To byl můj první impulz, kdy jsem začal zkoumat, jestli na záhadách popisovaných v knize není něco pravdy. I když žena i dcera se o mystiku zajímaly, já si z nich většinou utahoval. Měl jsem dost času a začal si kupovat a číst mnoho knih s duchovní tematikou. Zaujala mne možnost regrese a zkoumání minulých životů. Cestování už mne začínalo trochu nudit, uvažoval jsem, že se naučím provádět regrese a budu pomáhat ostatním bytostem. Vůbec mi nedocházelo, že nejdříve musím pomoci sám sobě. Přihlásil jsem se na první část kurzu regrese k Andreji D.

Přečetl jsem mnoho knih od psychiatrů, kteří uváděli své pacienty do hypnosy a zkoumali minulé životy svých pacientů. Byla to mnohdy vzrušující četba a já byl zvědavý i na svou minulost. Ta mi však byla zjevena až o několik roků později, v té době jsem na ní nebyl zralý a neunesl bych ji. Na tomto kursu nám byla nejdříve vysvětlována teorie, jak „lčení“ probíhá. Pacient se neuváděl do celkové hypnosy, ale byl při plném vědomí. Potom byl veden k nejbližšímu okamžiku, kdy nastal zkoumaný problém. Když měl někdo strach z vody, byl veden k okamžiku, kdy tento problém nastal poprvé. Potom, až tento zážitek vypověděl, byl navrácen na začátek tohoto zážitku a znovu ho vypravoval. Při každém dalším vypravování si subjekt uvědomoval stále více detailů. To trvalo tak dlouho, až ztratil nepříjemný pocit a strach z tohoto zážitku. Osoba uváděná do regrese viděla při zavřených očích děje a obrazy a sama také prožívala znovu všechny pocity. Bylo u toho mnoho slz. Když byl nejbližší nepříjemný zážitek zpracován, byla osoba podrobená regresi dále vedena k další zážitku, který nastal před tímto zážitkem. A tak to šlo stále dozadu v různých minulých vtěleních. Když už nebyl žádný další zážitek, začalo se obdobným způsobem na událostech, kdy my jsme způsobili něco podobného někomu jinému. V případě strachu z vody, kdy jsme někoho topili nebo utopili. Potom měl být pacient zbaven svého problému a mnohdy z jeho pohledu byl. Celá regrese trvala několik hodin a většinou se v nich pokračovalo i v dalších dnech. Regrese zkoušeli účastníci kursu sami na sobě a střídali se. Já žádné obrazy a pocity neměl, záviděl jsem těm, kteří je měli. Většinou se mi ale dařilo uvádět do regrese ostatní. Bylo to velmi vzrušující prožívat s nimi jejich porody a možná i jejich minulé životy. To jsem ještě nic nevěděl o obsazení, parazitujících duších a jak to v duchovním světě funguje. Jelikož jsem neměl žádné obrazy a nic se o sobě nedozvěděl, přihlásil jsem se i na pokračující kurs. Zde už bylo hodně žáků, kteří se regresemi živili. Dozvěděl jsem se, že osoba může být obsazená i jinou nebo jinými dušemi, že je si nutné dávat při regresi pozor, jestli neděláme regresi jiné duši, než která patří osobě podrobené regresi. Některé duše se totiž po smrti připoutaly k svému hmotnému tělu, svým blízký nebo majetku tak, že neodešly tunelem, kterým by byli odvedeni tam, kde dle své duchovní úrovně náleží. Vůbec si neuvědomují, že již nemají hmotné tělo a nechápou, že je jejich blízcí neslyší. Postupně zatouží i po hmotných prožitcích a začnou obsazovat ta hmotná těla, která jim tyto zážitky mohou poskytnout. Takže dřívější alkoholici obsazují nynější alkoholiky, dřívější kuřáci nynější kuřáky. Když se své připoutanosti k alkoholu nebo kouření zbavíte, stanete se pro tyto bytosti nezajímavými. Tímto nechci říci, že se máte stát askety. Ale pokud někdo nevydrží bez cigarety, alkoholu apod., je k těmto prožitkům připoutaný. Nikdo však zde nejsme bez problémů. Učili jsme se, jak bytostem, které neodešli tunelem pomoci.

Stále jsem žádné obrazy neměl, a jelikož tu už bylo hodně pokročilých účastníků, kteří tyto obrazy měli (nevěděl jsem ještě, že je mohou mít od bytostí z temnot a upevňují těmito svými schopnostmi své ego), vymyslel jsem si, že zkusím udělat regresi svého ducha pomocí jejich obrazů. Na kursu jsem se dozvěděl, že je to možné. Byl jsem v šoku, když mi účastnice kurzu začala popisovat události mého života, o kterých nemohla mít tušení a dokonce použila i horolezeckého výrazu mačky, jehož význam neznala. Začal jsem mít strach o své peníze v bance. Co když někdo takto zjistil, kde je mám

schované. Mluvil jsem o svém zážitku i s dalšími účastníky kurzu, a jedna dívka mi sdělila, že takto to zkoušela se svým přítelem. On si dělal regresí svého ducha pomocí jejich obrazů a ona se najednou dostala do situace, kdy se miloval s její kamarádkou. Vzájemný vztah ustáli, ale její přítel už o regresích nechtěl ani slyšet. Přišel závěr kurzu, a loučili jsme se. Najednou mne zalila taková láska, jakou nejspíš pociťoval Ježíš ke svým bližním. Tento okamžik trval jen několik minut, ale je nepopsatelný. A to byl bod, od kdy se mi změnil můj život. Při cestě domů jsem začal být vědomím trochu mimo. Zastavil jsem se v květinářství a koupil své ženě dvacet jedna růží. Byla z toho pěkně vyjevená, kytky jsem ji nikdy nenosil.

Ještě ten den jsme odjížděli lyžovat do Itálie se svými známými a jejich kamarády. Většinou to byli doktoři. Při cestě autobusem jsem si uvědomoval, že mé vědomí není v pořádku a něco se děje. Nemohl jsem spát a hlavou se mi stále honily myšlenky na ukončený kurz. Před příjezdem do cílového místa jsem měl nutkavý pocit, že se musím napít vody se solí. Požádal jsem řidiče, ať nám mi zastaví, že je to nutné, v batohu našel sůl, nasypal ji do sklenice vody a vypil. Účastníci zájezdu byli v šoku a to ještě nevěděli, co bude následovat. Další můj vjem byl, že pokud nepožádám v autobuse všechny o odpuštění, nastane konec světa a jedině já to mohu zastavit. Prožíval jsem hrozné strachy. Má žena Jana mě prosila, abych zůstal v klidu, já však začal chodit a prosit jednotlivé účastníky zájezdu včetně řidiče za odpuštění. Všichni, až na jednoho doktora, mi odpustili. Potom jsem hledal někoho, kdo umí Otčenáš. Našel jsem pouze jednu paní, a ta se ho se mnou třikrát pomodlila. Účastníci tohoto zájezdu i se svými doktorskými tituly do dnes nechápou, co a proč se dělo, ale já už to vím. Prolomil jsem časové zámky a dostal jsem se mimo náš prostor a čas, karmy se mne začali vybíjet jedna za druhou.

V Itálii jsem nespál, byl jsem mimo náš čas a prostor. Nebyl jsem schopen situace zařadit podle časové posloupnosti, jestli se staly dnes, včera, nebo před týdnem, trpěl jsem strachem, že mne chce někdo zabít. Při lyžování jsem se nebyl schopný orientovat se a nenašel bych znovu sjezdovku, po které jsem jel. Napadlo mne, že zkusím zavolat Andrejovi, který kurz vedl, aby mi pomohl. Náš možná hodinový rozhovor však nikam nevedl. Řekl mi, že se to někdy stává, a pokud se to nezlepší, musím vyhledat psychiatra. Věděl jsem, že tyto kurzy provádí ještě dřívější spolupracovnice Andreje. Dcera v České republice mi zjistila její číslo a já ji zavola. Řekla mi, ať se obracím o pomoc k Otci na nebesích a že se za mne pomodlí. Vedl jsem prosby o pomoc k Otci. Už třetí noc jsem nespál a vyskytla se možnost návratu do republiky. Autobus se vracel pro jinou skupinu do Brna. Jeli jsme v něm se ženou jenom s dalšími čtyřmi lidmi. Můj stav a mé destruktivní představy se stále zhoršovaly. Neustále jsem měl strach, že mne někdo zabije. Prosil jsem Otce, ať se to ještě nestane, že bych ještě neuměl odejít tunelem a opustit svou ženu. Do Brna pro nás autem přijela dcera Tereza a viděla, že se taťka zbláznil. Před jejím příjezdem jsem už začal být nucen dělat věci, které jsem nechtěl. Bylo mi v mysli sděleno, že musím jít tam a tam, a když jsem neposlechl, byl jsem mučen bolestí. Jana si musela v tu dobu se mnou dost zkusit. Po návratu domů za mnou přišli rodiče, mamka brečela, byla vyděšená z mého chování. Nebyl jsem schopen rozlišovat čas a logicky uvažoval. Ztratil jsem taky zájem o jakoukoliv činnost. Jak se říká a taky to tak bylo, byl jsem bez ducha. Měl jsem sebevražedné myšlenky a byl hlasem stále nucen k sebevraždě. Doma jsem schoval všechny nože a vyhodil všechny náboje od pistole, kterou jsem měl v držení. Jana domluvila přes svou kamarádku návštěvu primáře Opavské psychiatrické léčebny. Moc se mi tam jet nechtělo, ale nakonec jsem souhlasil, v hlavě jsem stále slyšel hlasy. Cítil jsem planetu, jak se celá třese tím, jak ji jako lidstvo ničíme. Viděl jsem planetu a život na ní přirovnaný k počítačové hře. Když jednu část hry nezvládneme, navracíme se na začátek nezvládnutého úseku a opakujete tento úsek znovu, dokud se nám nepodaří postoupit dále. Věděl jsem, že se mi opakovat nechce.

Primář mi dal k vyplnění dotazník, ale nebyl jsem ho schopný vyplnit. Po naší rozmluvě požadoval mou hospitalizaci. Vnitřně jsem věděl, že by do mne nacpali prášky a injekce a už bych tu zůstal nastálo. Podepsal jsem revers a Jana neprotestovala. Z budovy psychiatrické léčebny bych bez její pomoci netrefil, ztratil jsem úplně orientační smysl. Dostal jsem prášky na schizofrenii. Po cestě domů jsme se v Ostravě zastavili za masérem, na kterého měla Jana doporučení od své známé. Věděl toho dosti o duchovních záležitostech, uměl vystupovat z těla a jít se kamkoliv podívat. Jak mi později sdělil, chodit se taky dívat na ženy, jak se sprchují. Ukázal mi nějaké cviky, které mám cvičit. Prášky jsem doma nejedl a má situace se začala postupně zlepšovat. Přestaly sebevražedné sklony a postupně jsem už začal být schopen se více orientovat. Začal jsem zase číst. Ze zásuvky jsem vytáhnul knihy Heleny Šeblové „Poselství“. V té zásuvce byly proto, že jsem se za ně styděl a nevěřil jim. Když jsem je začal číst, hned na začátku jsem se dozvěděl, proč je regrese nesmyslná a taky to, že většina mágů končí šílenstvím. A že jsem mág, i když nevědomý, jsem si uvědomoval. Když jsem měl s někým při a já se na něj podíval svým jedovatým pohledem, ustoupil mi. Už na střední škole při lyžařském výcviku jsem dostal první varování, ale nechápal jsem ho a neřídil se jím. Cítil jsem se poškozeným nějakým rozhodnutím našim učitelem a zlostně se na něj podíval. On za mnou přišel a řekl mi, že ví, co to znamená, a ať to už víckrát nedělám.

I když jsem plně knihám nerozuměl, četl jsem je. Své stavy jsem Janě raději nesdělával, abych ji nepřidával starosti. Mé ego se začalo rozpadat a já se mylně domníval, že všichni ostatní jsou pouze mé představy a já jsem tady sám. Částečně to je pravda, jsme všichni jedna bytost, ale nejsme Boží, jsme částí Boha. Docházel jsem ještě asi dva měsíce jednou týdně na psychiatrickou léčebnu do Opavy, ale nijak mi to nepomáhalo. Byl to náročný čas. Hmotu jsem nevnímal plně. Situace byla jednou lepší jednou horší. Chodil jsem také k masérovi z Ostravy, který mi v tu dobu pomohl tak, jak uměl. Už jsem měl ale dost přečteného z knih „Poselství“ a nějak jsem věděl, že jeho cesta není mou cestou. Jeho ještě fascinovala magie a umět dělat věci, které ostatní nedokážou. Já chtěl v sobě najít lásku, začít mít rád svou dceru a ostatní lidi. Taky jsem se chtěl zbavit se své připoutanosti k penězům, která mi způsobovala hrozné utrpení.

Potřeboval jsem jet do Švýcarska vyzvednout peníze, tak jsme se ženou naplánovali lezecký výlet. Asi týden před odjezdem se mi mé stavy začali plně navracet. Zavola jsem o pomoc masérovi z Ostravy, a ten mi řekl, že pokud chci, tak mne odpojí od zdroje, od Otce. To jsem však vnitřně tušil, že nemám dělat, že je to obdobné, jako bych zůstal v blázinci. Věděl jsem, že hmotné tělo je pouze nosič, i když důležitý, ale že odpojení od svého ducha není to, co chci. Tři dny jsem nemohl spát a prožíval psychické muka. Nakonec jsem kontaktoval vydavatelku knih „Poselství“ a požádal o kontakt na autorku. Kontakt mi byl se souhlasem autorky poskytnut. Zavola jsem jí a Helenka souhlasila, že se můžu stavit. Když jsem se jí ptal, jestli mne může pomoci, sdělila mi, že neví, uvidí, jestli to bude mít povoleno. Domluvili jsme se na pondělí, ale já měl opět večer hlasy, které mi říkaly, že pokud se chci uzdravit, mám za paní Šeblovou jet až v úterý, a dále, že své peníze musím vložit do akcií. Poslechl jsem hlasy a vyrazil do Teplic v Čechách a na naší lezeckou cestu do Švýcarska až v úterý ráno. Balení na cestu pro mne bylo utrpením. Nebyl jsem schopný se soustředit a balení mi zabralo celý den. Paní Šeblové jsem vůbec nezavola že přijedu o den později, předpokládal jsem, že jí to bude duchovně sděleno. Když jsem se jí ozval telefonem až z Teplic, tak mně to vyčetla. Sdělila mi, že sice tušila, že v pondělí asi nepřijdu, ale takhle se to nedělá. Měla volno a tak mne přijala. Strávil jsem u ní přes čtyři hodiny. Léčba probíhala prosbou k Otci na nebesích, a paní Šeblová mně v těchto prosbách vedla. Moc si z toho nepamatuji. Po prosbách jsme strávili hodně časů diskusí. Mimo jiné se mně ptala, jestli bych neměl zájem pracovat ve skupině Bílý Kužel. To jsem zatím odmítnul, věděl jsem, že

by mne to časově omezovalo. Taky za námi po dvou hodinách přišla má žena Jana, čekání v autě už na ní bylo dlouhé a trochu si stěžovala. Odpověděl jsem jí, že ji to ve Švýcarsku nějakým dárkem vynahradím. Paní Šeblová ale do mne viděla více než já sám, a taktně mi naznačila, že bych se k Janě měl chovat jinak, a ne pomáhat pouze penězi. Tehdy jsem její výtku nechápal. Janě nabídla, že pokud chce, může ji pomoci zbavit se kouření. Jana odmítla. Na můj stav mi sdělila, že jsem svými pokusy v regresi nenavrátil svého ducha zpět, porušil vesmírné zákony a dostalo se mi toho, co mi dle vesmírných zákonů náleželo. Nyní jsem byl Boží milostí uzdraven. Nabídnul jsem paní Šeblové za vyléčení peníze, ale to odmítla a sdělila mi, že má všeho dostatek a Otec na nebesích se o ní postará.

Má situace se zázrakem spravila, čekalo mne ale ještě převést peníze do akciových fondů. Dosti jsem u toho trpěl. O tomto svém vnitřním hlase jsem se však paní Šeblové nezmínil.

Bílý Kužel

Po návratu ze Švýcarska jsem znovu začal číst knihy „Poselství“. Můj duch byl navrácen a já začal hledat smysl života. Už jsem nepotřeboval být přes půl roku v zahraničí a po lezení cesty Rubáš na Grandes Jorassy jsem dodržel slib, který jsem si dal, a na expedice do velkých stěn přestal jezdit. Podle knih „Poselství“ jsem se začal očišťovat a kupodivu jsem ihned přestal používat sprostých slov. Po nějakém čase jsem zavolal paní Šeblové, že mám zájem pracovat pro Světlo, pro Otce na nebesích a ve skupině Bílý Kužel. Domluvili jsme si schůzku a já přijel. Ke knihám (zatím bylo tehdy vydáno jen pět dílů) jsem měl hodně dotazů a stále jsem jim úplně nevěřil. Četl jsem mnoho duchovní literatury a hledal. Ale pravda se mi postupně začala zjevovat. Nemyslím tu pravdu v hmotném světě, ale pravdu duchovní. Vedl jsem už prosby podle knih, ale výsledek a účinnost mi nebyla zjevována. Teprve na třetím sezení mi na můj dotaz Helenka odpověděla: „Vy jste to řekl“, a já si ve vlaku uvědomil, že už jsem ta slova slyšel. Na příští setkání jsem Helence koupil dvacet jedna růží, a i když jsem tomu ještě stoprocentně nevěřil, šel se ji omluvit za svou inkarnaci Piláta, kdy jsem ji nechal tehdy v mužském těle ukřižovat. Vyprosili jsme společně tuto karmu a Helenka mi odpustila. Chtěl jsem se nějak Helence odvděčit za své vyléčení a navrhl jí, že bych investoval přeložení knih „Poselství“ do angličtiny. Helenka nejdříve souhlasila, ale později mou nabídku odmítla. Byl jsem tehdy z toho moc smutný. Taky na našem dalším setkání mi sdělila, že duchovně útočím, že nemá cenu vést prosby pro prosby a odevzdala mne do náručí Boží.

Věřil jsem jí, a začal znovu (už potřetí) číst knihy „Poselství“. Znovu jsem vedl prosby podle knih a začal jsem mít i vize, které mi začaly potvrzovat pravdivost knih. Můj vtaž s Janou se začal rozpadat a ztratil jsem většinu kamarádů. Přestal jsem chodit do hospody a taky požívat alkohol. Dříve jsme s Janou trávili kolem pěti dnů z týdne na pivku a nyní to bylo jinak. Toto však nebyl hlavní důvod našeho rozchodu. Začal jsem si uvědomovat, že nemůžu Janě bránit v jejím stylu života a taky, že si ji nemůžu mít k sobě připoutanou finančně. Koupili jsme starou dřevěnou vilu s velkým pozemkem. Byla hodně zaostalá, a já se začal věnovat její přestavbě, abych se zabavil. Dosti jsem trpěl, nejen kvůli rozpadajícímu se vztahu, ale taky proto, že mi kleslo jmění v akciích a vydával jsem další velké částky na rekonstrukci vily. Po dalším přečtení knih jsem zavolal Helence, jestli bych mohl k ní začít chodit. Odkázala mne na Hanku Duškovou, která vedla skupinu v Krnově. Bylo to pro mne blíže. Chodil jsem k ní asi půl roku, měla povoleno mi pomoci rozvolnit vazby s Janou a dcerou, pomáhala mi též rozvolnit vazby s magií. To však není tak jednoduché.

Když jsem duchovně rozvolnil vazby s Janou, ve hmotě brzy nastal rozchod. Po půl roce mi Hanka sdělila, že jsem opět začal duchovně útočit a rozloučili jsme se. Stále jsem se však nechtěl vzdát. Už

jsem tušil, že jsem byl v magii na vrcholu a pokud se chci od ní oprostít, tak musím na sobě hodně pracovat. Znovu jsem začal číst knihy „Poselství“ a vést podle nich prosby. Teď už jsem jim rozuměl a měl jsem hodně vizí ve snech, které jsem postupně vyprošoval. Těžké pro mne bylo rozvolnit vazby se všemi, kterým jsem ublížil v tomto životě. Některé jsem navštívil, s některými telefonoval. Začal jsem u své rodiny. Tam, kde jsem neměl kontakt, jsem to udělal pouze v mysli. Všichni mi odpustili, až na pana V., od kterého jsem kupoval podíl ve firmě NRC. Petr mi sdělil, že pokud chci, ať mi odpustí, mám mu poslat milion korun. Řekl mi, že po mém odchodu z firmy měl hodně zdravotních problémů. Odpověděl jsem mu, že já si svůj duchovní postup koupit za peníze nemohu, a pokud neumí odpouštět, ani jemu nemůže být odpuštěno. Tím mám na mysli, že jeho karmy stále trvají, a teprve přes utrpení začne chápat, že bez umění odpouštět se nelze duchovně dále posunout. Asi po necelém roce jsem měl vizi a věděl jsem, že mohu začít chodit do skupiny. Hanka to nejdříve odmítla, ale za několik hodin mi potvrdila, že to mám od Otce na nebesích povoleno. K tomu slouží kódy pravdy, kdy nám Otec sděluje svou vůli.

Mé ženy

S Janou jsem se potkal na horolezecké schůzi, když jsem se vrátil z vojenské základní služby. Začali jsme spolu lézt, i když tehdy se mi více líbila její kamarádka, ta však o mne neměla zájem. Později mi náš společný kamarád sdělil, že ještě před tím, než mne Jana viděla, se mu svěřila, že mne sbalí. Ptala se, kdo je nejlepší lezec v oddíle a bylo jí řečeno, že Trefil. Ale necítil jsem se být sbalený a vím, že jsem taky s ní chtěl chodit. Po roce naší známosti uvažovala, že se mnou rozejde. Já ji chtěl tak vlastnit, že jsem jí vědomě udělal dítě, naši dceru Terezku. S Janou jsem zažil spoustu krásných chvil na horách, ale často jsme spolu bojovali. Neměla to se mnou lehké, zvláště když musela stále poslouchat ty mé řeči ohledně peněz. Byl jsem k nim tak připoutaný, že jsem si jich neuměl užít a hodně jsem se trápil, pokud nám ve firmě někdo nezapltil. Nechápal jsem, že peníze jsou prostředkem a ne cílem. Když už jsem si konečně něco koupil a následně jsem zjistil, že jsem to jinde mohl koupit levněji, rovněž jsem trpěl. Často jsem na Janu sváděl vinu za své chyby a dokonce této lži i sám věřil. Když už jsem ji něco vyčítal, nestačilo mi jí to říci jen jednou, vrátil jsem se k tomu nejméně desetkrát. Své vnímání vzniklé situace jsem omílal tak dlouho, že se divím, že se z toho nezbláznila. Postupně jsem si své chování začal uvědomovat, ale nedokázal jsem se ho zbavit. Až teprve postupným vedením proseb dle knih Helenky se můj charakter pomalu začal zlepšovat.

Pochopil jsem, že musím dát Janě svobodu a volnost, že ji nemohu držet u sebe ani duchovně, ani finančně. Rozešli jsme se jako kamarádi, nikdo ze vztahu neodcházel proto, že by měl náhradu. Na samotu jsem však nebyl zvyklý, tak jsem si podal inzerát a taky jsem na inzeráty odpovídal. Absolvoval jsem několik schůzek, ale nebylo to ono. Potom mně na inzerát odpověděla Pavla. Byli jsme stejného věku a začali jsme spolu chodit. Nevadilo ji mé duchovní zaměření a na mou radu se začala očišťovat. Obdržela od Otce kódy pravdy. Zjevil se mi i náš vzájemný vztah v době mé inkarnace jako Piláta a cítil jsem výčitky, jak jsem se v této inkarnaci vůči ní zachoval. Byla mým synem Pilem.

Věděl jsem, že neměla lehký život, manžel alkoholik, se kterým se rozvedla a své dva kluky vychovávala sama. Otec jejich dětí ji alimenty neplatil a všichni tři to měli mnohdy velmi náročné. Pavla neměla prostředky, aby mohla více sportovat a cestovat, já jsem se nyní snažil jí to umožnit. Ve sportu jsem se ale musel hodně omezovat, aby mi stačila, a i tak to pro ni bylo na pokraji jejich sil. Ráda vařila a starala se o zahradu a dům, na můj vkus byla až moc důsledná. Byl jsem ale rád, že mám

společnost, přítelkyni a s kým trávit svůj čas. Už ze začátku byla hodně žárlivá, ale přehlížel jsem to. Časem se tato její vlastnost začala projevovat ve větší míře a bylo to pro mne hodně nepříjemné.

Jeden z našich výletů byla cesta do Izraele. Vnitřně jsem tušil, že tuto cestu mám vykonat, a jsem rád, že Pavla jela se mnou. Čekali nás tam i na podzimní období více než čtyřicetistupňové vedra, pro Pavlu bylo cestování na kole značným utrpením. Navštěvovali jsme také palestinská území, ne vždy se dalo najít vhodné ubytování. Já jsem byl na horší ubytování zvyklý ze svých předešlých cest na východ, ale pro Pavlu to mnohdy bylo tvrdé. Na této cestě jsem měl dost vizí a také poznával, jaká situace v Izraeli ve skutečnosti panuje. Mentálně jsem zpracovával své činy z dob Ježíše. Židé učení Ježíše nepochopili a nepřijali ho. Jako tehdy vyvolený národ podlehl pýše a svou úlohu nezvládli. Kam vede tato pýcha, jim bylo následně ukázáno ve druhé světové válce, kdy se Německo cítilo vyvoleným národem. Stále se v Izraeli udržuje modlářství a je potlačovaný ženský princip. U zdi nářku mají ženy k dispozici jen třetinu zdi, kdežto muži zbytek, navíc jednu třetinu zastřešenou. Na druhou stranu je nutné uznat, že učení kabaly o čtyřech světech je pravdivé. Už z České republiky jsem věděl, že se zde potkám s inkarnací císaře Tibéria, který zde taky vykonával cestu pokání. Hmotně to ale nevěděl. Je to Čech žijící v Kanadě a absolvoval zde cestu na kole v jižní části Izraele, zatímco já projížděl sever. Bylo mi zjeveno místo narození Ježíše, které je nedaleko Betléma na Shepherdských polích. Stojí zde kostel a vedle něj je jeskyně. Asi pět set metrů odtud je jiný kostel, a to pravoslavný. Zde jsou dvě nádherné malby s vyobrazením poslední večeře. Je na nich zřetelně vyobrazena Marie Magdalena. Když jsem popovi, který je správcem tohoto kostela sdělil, že Marie Magdalena byla ženou Ježíše, že spolu měli děti a upozornil ho na toto vyobrazení ženy při poslední večeři, nebyl tuto pravdu schopen přijmout.

Po necelém roce známosti s Pavlou jsem ji nabídnul, že se ke mně může nastěhovat a ona tuto nabídku přijala. Koupil jsem od své mamky auto po zemřelém otci, aby mohla Pavla jezdit do práce vzdálené čtyřicet kilometrů od mého bydliště. Při společném bydlení se však začali naše rozdílné pohledy na vzniklé situace vyostřovat. Já se jí naivně snažil dokázat, že můj názor je pravdivý. Ona si stála za svým názorem, vznikaly z toho pře a naše vzájemné soužití bylo pro nás oba utrpením. Nedovedl jsem ji však opustit. Věděl jsem, že touží být vdaná a nakonec jsem souhlasil. Se svou dcerou Terezkou jsem měl tak vyostřené vztahy, že jsem ji na svatbu nepozval, což ji hodně mrzelo. Svatba však nic nevyřešila a po půl roce byl už náš vzájemný vztah k nevydržení.

Převedl jsem na Pavlu i část svého nemovitého majetku, aby se cítila jako paní domu a byla zajištěná v případě mé smrti. Další důvod tohoto převodu byl i ten, že už více než deset let probíhá moje soudní stíhání v Polsku. Všichni jednatelé naší firmy, která v Polsku zbankrotovala, jsou obviněni z úmyslného podvodu a hrozí nám trest odnětí svobody až na devět let. Těžké pro mne bylo rozhodování, jestli se v Polsku zúčastnit vyšetřování a soudu. Můj právník mě od toho zrazoval a připouštěl nebezpečí, že mohu být vzat do vyšetřovací vazby. Víím však, že svému osudu neuniknu a vyšetřování i soudu se účastním. Má víra ale nebyla až tak pevná, abych riskoval i ztrátu majetku. Majetek mi byl stále přednější než svoboda. Když jsem Pavle oznámil, že se s ní chci rozejít, začala mne vydírat. Chtěla za dobu našeho půlročního manželství značnou částku a pohrozila mi, že pokud ji tuto sumu nevyplatím, nevrátí mi polovinu domu, který jsem na ní převedl. Nezbývalo mi nic jiného než souhlasit.

I tento rozchod byl pro mne velmi bolestný, ale už o hodně méně, než s Janou. Po našem rozchodu začala Pavla duchovně útočit. Ve hmotě o tom nevěděla, to ale neznamená, že by tyto útoky nebyly nebezpečné. Boží milost mi byly vždy zjeveny a mohl jsem je eliminovat. Důvod jejich útoků byla její

snaha být vdovou a dědit po mně. Po rozvodu byla důvodem jejich útoků její žárlivost na mou novou přítelkyni. Pavla se asi po třech měsících chtěla vrátit, ale i když jsem ještě částečně trpěl naším rozchodem, odmítnul jsem. Vysvětlil jsem jí, že vzhledem k jejím útokům se musím chránit a nemohu se s ní dále stýkat. Poděkoval jsem jí za naše vzájemné soužití a za to, že jsem pochopil, že každý máme jiné myšlení a nikdo nemá právo nutit druhého, aby přijal jeho názor. Pokud nejsou partneři schopni žít ve vzájemné toleranci a stále bojují, nezbývá než se rozejít.

Hledat novou přítelkyni přes seznamku jsem už nechtěl. Smířil jsem se s tím, že pokud má nějaká přijít, tak přijde. Hledal jsem spolulezce nebo spolulezkyni pro lezení na řeckém ostrově Kalymnos. Podal jsem si inzerát na lezecký server a přihlásila se mi Sofie. Na Kalymnos jsem chtěl jet až za půl roku, ale domluvili jsme se, že by bylo dobré se před naším společným výletem poznat. Strávili jsme krásný prodloužený víkend na moravských skalách. Poprvé v životě jsem poznal, že sex může být nádherný. Sofie byla sportovně hodně zdatná, lezli jsme spolu a jezdili na horském kole. Měla ráda vodáctví a společně jsme sjížděli rakouské řeky. Vše bylo dokonalé, ale stále jsem nechápal, a scénář z mých dřívějších vztahů se opakoval. Už jsem tolik nebojoval a snažil se Sofii nevnucovat se své názory. Stále jsem chtěl ale mít vše pod kontrolou a vše řídit.

Sofie měla pedagogické vzdělání tělovýchovného zaměření, byla docentkou. Ve školství však řízením osudu skončila a pracovala jako masérka v rakouských lázních. Neměla tam volné víkendy, ale já jsem se byl schopen časově se přizpůsobit. Vadilo mi, že když jsme někam jeli mým autem, tak mi nenabídla úhradu podílu na náklady na benzín. Zaplatila ale třeba náš společný oběd. Měl jsem strach, že kdybych požadoval příspěvek na cestovní výdaje, vztah by se mi mohl rozpadnout. A tak jsem stále hrál stejnou hru jako v bývalých vztazích a nedocházelo mi to. Ženy jsem si vydržoval a ony mi za to poskytovaly svou společnost. Neuměl jsem být sám.

Sofie chtěla změnit zaměstnání. Já jí od toho po zkušenosti z bývalých vztahů varoval. Jana i Pavla mi vyčetly, že pro mne opustily zaměstnání. U Jany to tak částečně bylo, Pavla však žártila na to, že nepracuji, nemůže se mnou všude jezdit z důvodu stanoveného počtu dní dovolené, a taky mne chtěla hlídat. Podle starého vzorce jsem Sofii nabídnul, že může bydlet u mne a najít si zaměstnání v Beskydech, pokud ho opravdu chce změnit. Nechtěl jsem ji už však vyživovat jako Janu a Pavlu a začal jsem se ji montovat do života. Radil jsem jí, jak by si měla vyřídit placení hypoték se svým manželem a taky jsem jí mluvil do dalších jejích finančních záležitostí. Začal ji vydírat její syn, který dvakrát už nedokončil střední školu a na Sofii vyrukoval s tím, že je povinna ho živit. Sofie si do ničeho nenechala mluvit, což bylo správné. Vnitřně ale chtěla, ať její rozhodnutí a následky z nich platím já. Oba jsme chodili kolem problému jako kolem horké kaše.

Najednou se mi rozbřesklo a pochopil jsem, že dokud neumím být sám a být nezávislý na partnerovi, nemůže vztah nikdy fungovat. Oprostil jsem se od svého strachu a řekl Sofii napřímo, že pokud chce u mne bydlet, můžu ji pomoci jenom s tím, že mi zpočátku nemusí platit nájem. Její chápání této situace bylo, že jsem sobec, já to chápal tak, že chce být vyživována. Zavinil jsem si to ale sám tím, že jsem po ní hned od začátku nepožadoval platby za benzín. Také jsem jí sdělil informaci, že v době mé inkarnace jako Pilát byla mou milenkou. Nepochopila, proč jí tato informace byla sdělena. Já jí nyní nabízela lásku bez připoutanosti, ona chtěla být ještě stále vyživována tak, jako před dvěma tisíci lety. Její syn jí nastavoval zrcadlo. Měla si uvědomit, že se chová stejně. Vztah se rozpadnul a já konečně po třech vztazích byl svobodný. Tentokrát už to nebolelo.

Tereza

Vztah ke své dceři jsem hledal dlouhých dvacet pět roků. Místo toho, abych si užíval radosti z jejího růstu, její bezpodmínečné dětské lásky a bezprostřednosti, honil jsem se za svými sportovními výkony. Měli jsme hlídačičky, které se o Terezku přely, tak jsme s Janou měli oba volné ruce. Pamatuji si, jak jsem Terezce koupil dětské horské kolo a vzal jí na výlet. Dovedl jsem ji to tak znechutit, že od té doby se mnou na kole nebyla. Když byla starší, kolem desíti, nechávali jsme jí doma často samotnou a chodili v pátky a v neděle se svými kamarády do restaurace na pivo. V době, už jsme nechodili do práce, tak to bylo většinou čtyřikrát týdně.

V dospívání Terezky jsme trávili mnoho času mimo domov, dcera musela chodit do školy, hlídali jí mí rodiče. Jana někdy protestovala, chtěla být více s dcerou, ale já byl neústupný. Od třinácti Tereza začala chodit na diskotéky, začala lhát a postupně i krást peníze z naší domácnosti. Alkohol a kouření něco stálo. Měla v nás krásný příklad, a taky jsme nebyli při výchově důslední a její prohřešky přehlíželi. Domů z diskoték nebo s posezení se svými kamarády se vracela často pod vlivem alkoholu. Každý v naší tříčlenné rodině jsme si žili na svém písččku a starali se sami o sebe.

Dítě se učí od svých rodičů. Nejdříve se nám chování rodičů nelíbí, ale protože máme podobné charakterové vlastnosti, chováme se podobně. Já jsem u svých rodičů viděl, jak byl můj otec připoutaný k mé mamce a chtěl jí mít stále u sebe. Doma byly často hádky, důvodem většinou byla služební cesta mé mamky nebo její pozdější návrat, než otec očekával. K této hře však musí být vždy dva a je nesmyslné hledat vinu u jednoho z partnerů.

Terezka se od čtrnácti zabývala esoterikou a nechala si provést i zasvěcením do Reiki. Sama ale brzy poznala, že si škodí a přestala Reiki používat. Na vysoké škole už to neměla tak jednoduché jako na gymnáziu, kde jí stačil její intelekt. Ztroskotala na zpracování diplomové práce, kterou odbyla a stejně se zachovala i při opakování ročníku.

Když se Jana od nás odstěhovala, měl jsem větší příležitost, začít jí mít rád takovou, jaká je. Já to však stále ještě nedokázal a bojoval jsem s ní. Neumožnil jsem jí dále studovat jinou vysokou školu a požadoval, aby se začala živit sama a taky, aby mne přispívala na domácnost. Čas trávila většinou zavřená ve svém pokoji. Neměla zájem ani o úklid svého pokoje a její krádeže stále pokračovaly. Nakonec jsem se rozhodnul, že ji raději budu platit podnájem, než abychom se dále trápili. Moc se jí to nelíbilo, nechtěla se postavit na vlastní nohy. Zrušil jsem jí trvalé bydliště u mne. Své rozhodnutí jsem si zdůvodnil, že je to pro ni to nejlepší, ale taky to bylo výhodné pro mne.

Na svou druhou svatbu s Pavlou jsem jí nepozval. Hodně jí to bolelo. I přes všechny tyto naše pře mne měla stále ráda a komunikovala se mnou. A potom konečně nastal zlom. Pochopil jsem, že je to její život, že nikdy nebude taková, jak bych si představoval, přestal jsem jí poučovat a radit. Jeli jsme společně lyžovat do Itálie a byl to nádherný společný výlet. Po roce přišlo i její probuzení. Dostala se do podobných stavů jako já po mých pokusech s regresí, u ní však bylo spuštění způsobeno značným požitím alkoholu. Neměl jsem povoleno ji duchovně pomoci, tuto situaci si musela zvládnout sama. Zatím se jí to daří. Konečně ji miluji a bolí mne, když jí někdy nemohu plně vyhovět.

Jeruzalém

Měl jsem bohatého otce, ale nepatřili jsme k vládnoucím rodinám v Římě. Studoval jsem vojenskou akademii a taky se zabýval filozofií. Ženy jsem měl rád fyzickým způsobem a je přitahovala má vojenská uniforma. Když jsem se poznal s Proculou, byla ještě skoro dítě. Nevím, jestli mne více

zaujala její krása nebo to, že v ní kolovala krev spřízněná s césarem. Po naší svatbě jsem chtěl dítě, chlapce, ale první dítě Procula potratila. Trpěla, že jsem byl často mimo domov a pracoval na budování své kariéry. Navázal jsem styk se Seianem, který byl velitelem pretoriánské gardy a byl ve značné oblibě u císaře Tibéria.

Vedle Proculy jsem si vydržoval i další milenky. Jedna z nich, Titánie otěhotněla a těšil jsem se, že když s Proculou stále nemůžeme mít dítě, budu mít, jak jsem doufal, nemanželského syna. Zanedlouho však otěhotněla i Procula a narodili se dva chlapci, jeden Titánii a druhý Procule. Procula velice trpěla mým vztahem s Titánií. Já trpěl tím, že náš chlapec Pilo měl od narození deformovanou nohu. Musel jsem se smířit se skutečností, že z něho voják nebude. Můj druhý syn, kterého jsem měl s Titánií, se nedožil tří let.

Měl jsem zájem se stát konzulem v Egyptě a jako odrazový můstek se mi jevila možnost ucházet se o funkci prefekta v provincii Judea. Seian po odchodu Tibéria na Capri v Římě vládnul. Za úplatek mi tuto funkci přidělil. V Judei jsme s Proculou a Pilem bydleli v přístavním městě Caesarea. Židům a jejich náboženství jsem nerozuměl. Jejich víra v Hospodina byla tak velká, že neměli strach ze smrti. Je těžké vládnout komukoliv, kdo nemá strach. Židé měli mnoho náboženských frakcí, které se mezi sebou přely, ale na jednom se všechny frakce shodly, nenáviděli Římany. Neustále jsem řešil spory a vynášel kruté tresty ukřižováním. Situace zde však byla stále napjatá. Herodes Antipa, syn Herodese Velikého vládnul v Galilei a měl dobré vztahy s císařem Tibériem. Referoval mu o místních poměrech v Judei a mých rozhodnutích, které způsobovaly nespokojenost Židů. Při vztyčení římských zástav v Jeruzalémě jsem musel Sanhedrinu ustoupit, ale vrátil jsem jim to, když jsem zabavil chrámové peníze a použil je pro stavbu vodovodu v Caesarei. Sanhedrin byla rada nejvyšších kněží v chrámu v Jeruzalémě. Jejím veleknězem byl Kaifáš a měli jsme spolu mnoho sporů. Chrám v Jeruzalémě byl pro Židy nejposvátnějším místem na Zemi. Nebyla to původní stavba krále Šalamouna, která byla zbořena při okupaci Jeruzaléma Babyloňany, ale nově vystavěný chrám na jeho základech.

Naše manželství s Proculou nebylo šťastné, byla to má vina. Nedovedl jsem jí poskytnout lásku na duchovní úrovni, ale pouze fyzickou. Věděl jsem, že udržuje styk s gladiátorem Holdánem, ale nevěnoval jsem tomu pozornost, pokud tento její vztah veřejně neohrožoval mé postavení a mou čest. Už tak měla dost problémů s Livií, matkou císaře Tibéria, která ji neměla ráda a šla ji po krku. Já měl svůj život a taky své milenky. Procula byla hodně citově založená, kdežto já vše chtěl pochopit intelektem. Měl jsem nastudované celé svazky filozofických děl, ale chyběla mi intuice a vhled.

V Judei vypukla epidemie a mnoho lidí, hlavně malých dětí zemřelo. Onemocněl i náš syn Pilo. Hledal jsem a povolával lékaře z celého okolí i Sýrie. Procula se modlila k Bohu o uzdravení našeho syna. To jsem nechápal. V Judei bylo mnoho kouzelníků a šarlatánů, ale jejich kouskům jsem nevěřil a všechny je považoval za podvodníky. Objevil se však mezi nimi jeden, Ježíš, o kterém šli zvěsti, že vyléčil malomocné, slepé a dokonce že dovedl přivést k životu i mrtvého. Procula chtěla, abych ho povolal a dal svolení, aby léčil našeho syna. Odmítnul jsem. Důvody jsem měl dva, jednak jsem v takové možnosti léčení nevěřil, a také se ke mně donášeli zvěsti, že se Ježíš prohlásil mesiášem, židovským králem. Židé po celou dobu, kterou jsem zastával úřad prefekta v Judei očekávali příchod mesiáše. Jeho příchod byl prorokován v jejich svatých knihách. Čekali od něj, že je osvobodí od okupace Římany. Procula porušila můj příkaz a za pomoci našeho maurského sloužícího odnesla Pila k Ježíši. Ten byl na návštěvě u našich známých a léčil jejich dceru. Nechápal jsem, jak náš syn mohl být vyléčen pouhou prosbou k Bohu. Pozval jsem Ježíše do pevnosti v Antónii, kde jsem pobýval za svého

pobytu v Jeruzalémě. Přišel muž, na jehož lásku v jeho očích nikdy nezapomenu a mám jeho pohled i dnes ve své mysli. Poděkoval jsem mu za vyléčení Pila. Chtěl jsem po něm vysvětlení, jakým způsobem vyléčil mého syna. Odpověděl mi, že Láskou. To jsem nechápal. Nebyl jsem připraven a schopen pochopit, že existuje něco mimo náš hmotný svět.

Ježíš začal mít problémy se Sanhedrinem. Obvinil Sanhedrin a celý kněžský stav z obohacování a z toho, že nekážou slovo Boží, zpronevěřují se svému úkolu vést věřící k Lásce a Rovnosti. Tím se stal pro tuto vládnoucí třídu v Judei nebezpečný. Při našem společném rozhovoru jsem poznal, že Ježíš neusiluje o žádné povstání v Judei. Měl ženu Marii Magdalenu a s ní dvě děti. Starší dceru Sáru a mladšího syna Josefa. Sdělil mi, že má obrazy od Otce na nebesích a řídí se jeho vůlí.

O svátku nekvašených chlebů Pasiat se do Jeruzaléma a jeho chrámu sjíždělo mnoho věřících z celé Judei. Tento svátek oslavuje vyvedení Židů Mojžíšem z Egypta. Při svém odchodu z Egypta neměli Židé čas, aby těsto na chléb nechali vykvasit. V tomto čase za mnou přišel Kaifáš, velekněz Sanhedrinu a sdělil mi obvinění, že Ježíš se prohlásil židovským králem. To bylo v rozporu s římským zákonem, kde jediný vládce Judee je César. Kaifáš mne stavěl do nepříjemné situace. Pokud bych takové obvinění nevyšetřil, Sanhedrin i Herodes Antipa by si stěžovali u Tibéria, já bych mohl být odvolán a v Římě souzen. O den později mi členové Sanhedrinu přivedli Ježíše v poutech a žádali na mne, abych ho soudil. Protože Ježíš pocházel z Galilee, kde vládnul Herodes Antipa, chtěl jsem se celé záležitosti vyhnout a předal Ježíše do jeho rukou. Herodes však byl chytrý, poslal Ježíše zpátky s tím, že obvinění a skutek se stal na území Judee, kterou mám ve správě já. Vynesl jsem nad Ježíšem rozsudek pro rouhání a nechal ho zmrskat. Myslel jsem si, že tím celou věc vyřeším. Sanhedrin však byl neústupný a požadoval jeho ukřižování. Trest smrti v Judei jsem mohl vydat pouze já.

Bylo místním zvykem, že o svátku Pasiat jsem mohl dát milost jednomu z odsouzených. Dát milost přímo Ježíši jsem se neodvažoval, měl jsem obavy ze stížnosti Sanhedrinu a Heroda u Tibéria. Rozhodnul jsem se, že nechám rozhodnout samotné Židy. Při veřejném soudu s Ježíšem jsem se Ježíše ptal, jestli je králem Židů. Kdyby to popřel, mohl jsem ho svobodit. On mi na to pouze odpověděl: „Oni to řekli“. Dostal jsem od Proculy lístek se vzkazem, že měla sen, Ježíš je syn Boží, ať ho osvobodím. Můj strach o post, majetek i život (mohl jsem být v Římě obviněn z velezrady a odsouzen k smrti) byl tak velký, že jsem Ježíše neosvobodil. Nabídnul jsem shromážděným Židům, ať si vyberou, komu mám dát svobodu, jestli Ježíši nebo Barnabášovi. Barnabáš byl obviněn z vraždy. Vybrali si Barnabáše. Umyl jsem si ruce na znamení, že s tímto soudem nechci mít nic společného a odsoudil Ježíše k ukřižování. Ještě ten večer za mnou přišel vystrašený Kaifáš a sdělil mi, že jsme nejspíše nechali zemřít syna Božího. Při vykonání rozsudku obloha ztemněla, ozývalo se hromobití, a jak mi Kaifáš dále řekl, chrámová opona se roztrhla. Po ukřižování nastal rozruch ohledně Ježíšova těla. Byl jsem požádán o jeho vydání jeho stoupencům, s čímž jsem souhlasil. Začaly se šířit zvěsti, že tělo Ježíše zmizelo z hrobky, ve které byl pochován.

Po této události mi nastali těžké časy. Má žena, a také syn Pilo, těžce nesli mé rozhodnutí. Pilo byl stále více nemocný a během roku zemřel. Herodes i Kaifáš si u Tibéria stěžovali na mou krutovládu v Judei a já byl povolán k soudu do Říma. V pozadí celé záležitosti bylo, že Herodes Antipa chtěl na můj post dosadit svého chráněnce. Soud v Římě byl zmanipulován, byli zde křiví svědci. Plně jsem si uvědomoval, jak se musel cítit Ježíš, když byl křivě odsouzen. Byl jsem si tohoto křivého obvinění vědom, a přesto ho poslal na smrt. Soud v Římě rozhodnul o zabavení veškerého mého majetku a poslal mně i s Proculou do vyhnanství v Galii. Byl jsem zdrcen. Kdybych Ježíše osvobodil, dopadl by

můj další osud stejně. Nyní jsem musel žít s vědomím, že jsem poslal na smrt nevinného. Procula mi v té době mnoho pomohla a prosila mne, abych se obrátil k Bohu o odpuštění. Já to však vnitřně nedokázal.

V Galii se začali šířit zvěsti, že zde přijela Marie Magdalena i se svými třemi dětmi. S Proculou se znali z Judee, Marie Magdalena přijala pozvání Proculy a navštívila nás našem domě. Cítil jsem se trapně při setkání se ženou a dětmi, jejichž manžela a otce jsem odsoudil k smrti. Marie Magdalena mi při našem setkání odpustila, což jsem nemohl pochopit. Vylíčila nám svůj osud, který jí přivedl do Galie. Vypravovala nám, jak se s Ježíšem prvně setkali v Egyptě, kde oba byli zasvěceni. Toto zasvěcení je uvedlo do stavu, kdy tělo zůstalo ležet v uzavřeném sarkofágu, a jejich duše a duch vystoupily z těla a plně si uvědomovali, že smrtí nic nekončí. Tyto zasvěcení bylo do Egypta doneseno z Atlantidy. Jako první byla k těmto obřadům používána Velká pyramida a vchod do ní střežila Sfinga. Vyprávěla nám, že Ježíš se podrobil i výcviku v Indii. Když se znovu potkali v Judei, vzali se. Oba měli vidění a věděli, co se po nich žádá. Apoštolové jim nerozuměli a nejbližší jim byl bratr Ježíše Juda. Ježíš měl vidění, že Bůh po něm chce, aby se vydal do rukou Sanhedrinu a mých. Domluvil se s bratrem Judou, kterému jedinému z apoštolů plně důvěřoval, aby ho šel udat Sanhedrinu. Uvědomoval jsem si při tomto vyprávění, jaké muka musel Ježíš prožívat při svých motlitbách v Getsemanské zahradě a taky pocity Judy, který věděl, že bude považován za zrádce. Ježíš po výcviku v Indii uměl uvést své tělo do stavu podobného smrti. Při svátku Pasiat nesměl nikdo viset na kříži a všichni odsouzení byli z kříže sundáni, a ti, kteří byli ještě živí, byli usmrceni. Normálně se na kříži umíralo několik dní. Aby odsouzení neumřeli udušením, měli pod nohama umístěný podstavec.

Bylo domluveno, že Ježíši bude podána na kříži omamná látka, která mu pomůže uvést se do stavu podobného smrti. Problém nastal, když netrpělivý Longín, který chtěl mít celou záležitost za sebou, vrazil své kopí do boku Ježíše. Blízcí Ježíše si vyžádali na mně jeho tělo, a začali Ježíše léčit. Ježíš se uměl vymísťovat ze svého těla a taky uměl se nechat vidět ostatním mimo své tělo. Takto se po ukřižování zjevoval svým apoštolům. Když se vyléčilo jeho zranění boku, uprchnul z Judee. Musel zde zanechat ženu a dvě děti, třetí bylo před narozením. Jak mi vypravovala Helenka při našem setkání, v Indii se znovu oženil a měl další dvě děti.

Situace se v Judei začala vyostřovat a příznivci Ježíše byli stíháni a usmrcováni. Marie Magdalena musela utéci do Alexandrie, kde porodila své třetí dítě, kterému dala jméno Ježíš. Potom nasedla na loď a odjela do Marseille v jižní Galii, kde jsme se nyní potkali.

Císař Tibérius zemřel a na jeho místo nastoupil Caligula. V prvním roce své vlády mi poslal rozkaz, kde mne odsoudil k smrti sebevraždou. Nezbývalo mi nic jiného, než tento rozsudek přijmout a probodnout se svým mečem.

Závěr

Má cesta ke Světlu nebyla jednoduchá, zvláště s mou karmickou zátěží. Hodně mi pomohlo, když jsem se na svých prvních setkáních s Helenkou zeptal, jestli se každá bytost může v tomto čase osvobodit a očistit. Odpověděla mi, že každá. Taky v knihách „Poselství“ byla pro mne velmi povzbuzující skutečnost, že se paní L. Z. dokázala dostat z jámy. Já mou je nám zjevován pád bytosti do temnot. Duchovní svět mluví převážně v obrazech, ale lze taky snímat přímo instinktem nebo vhladem. Při svém mém velkém egu jsem tyto obrazy neměl, upevnily by mou pýchu a pocit, že umím a mám něco, co ostatní nemají. Taky bych neuměl rozlišit, kdo mi tyto obrazy poskytuje, jestli bytosti

ze světla nebo z temnot. Postupně mi byly zjevovány minulé životy, které jsem nezvládnul. Nechci se zde o těchto mých inkarnacích zmiňovat, ale nebylo snadné je přijmout. Byl jsem na vrcholu magie a jen díky lásce Helenky, Hanky, paní L. Z., a všech členů skupiny Bílý Kužel jsem se dovedl osvobodit a s pomocí Boží eliminovat veškerou svou magickou tvorbu, kterou jsem uvrhl na celé Stvoření a lidstvo.

Prosím tímto za odpuštění všechny bytosti, ve všech sférách, prostorech a časech, jednotlivé živly, říše, planety a hvězdy. Na začátku své cesty jsem zkoumal, jestli myšlenka pochází z hmoty nebo hmota z myšlenky. Měl jsem mnoho bloků a předsudků, které jsem převzal od svého okolí a ze svých minulých inkarnací. Je to podobné, jako byste vyrůstali na odděleném ostrově od okolí, a tam vám tvrdili, že bílá barva je černá. Potom byste přijeli na jiný ostrov, a tam by obyvatelé ostrova od malička byli učeni, že černá je bílá. Všichni by měli svou pravdu. A tak je to s každou bytostí. Každý má jiné vnímání a cítění a přesvědčovat někoho o své pravdě je nesmyslné. Duchovní učitel vás může vést k pravdě, ale ta se nachází mimo tento hmotný svět, kde žijeme v dualitě. Máme zde Světlo a také tmu, dobro a zlo. Záleží na každém z nás, kterou cestu si zvolí. Bůh je láska a láska je Bůh. Zlo má svou podstatu pouze v našich myšlenkách a proto nelze, aby zvítězilo nad láskou, která je prvotní a stvořila vše živé. Ze svých zkušeností vím, že bez Lásky je život utrpením. Můžete mít majetku tolik, že nevíte co s ním, a přesto jste nešťastní a nespokojení. Hledáte totiž své pravé Já. Když v sobě naleznete Lásku a Soucit se všemi bytostmi, zbavíte se veškerého strachu ze života a smrti, z budoucnosti. Pochopíte, že vše se děje pro vaše dobro, najdete ve svém nitru klid, život se pro vás stane požehnáním.

Český národ je v této době národem vyvoleným. Inkarnovali se zde nejvyšší bytosti ze Světla i z temnot. Co se nepodařilo před dvěma tisíci lety, bylo nyní uskutečněno. Být vyvoleným národem však znamená odpovědnost. Z minulosti vidíme, kam byli svedeni Židé, kteří svojí úlohu nezvládli. Všechny bytosti jsou si rovné, ať se jedná o říši lidskou, živočišnou, rostlinou nebo nerostnou.

Žehnám vám všem ve věcech dobrých.

S láskou Pavel Trefil

Hana Dušková

Moje vize před započítím čtení:

„Viděla jsem před sebou na pravé straně stát muže, byl zády ke mně. V rukou držel opratě od světlého koně, ze kterého právě sesedl.

Viděla jsem Pavla šplhat po strmé skále vzhůru až na vrchol. Když se tam dostal, nad ním z vrcholu trčel ještě takový „lávový černý výron“ asi metr vysoký. I ten zdolal, byl až na úplném vrcholu. Nad vrcholem byl pruh černé energie, nad ním pruh krvavé energie, vše hrbaté jako láva. Na pravé straně jsem viděla město či celou planetu se zabarvením do špinavě modré barvy. Ze skály, kterou Pavel zdolal, byl nad městem či planetou plochý dost velký výstupek, dalo by se říci převis, na který se postavil a rozhlížel se po okolí, s pocitem, jsem vládcem nad vším. „

Moje vize po přečtení „Zpovědi Piláta“:

„Muž stál na levé straně, vedle něho ležela postava ze samých koulí šedozeleného polystyrénu. Byl to Pavel. Na hrudi umělé bytosti měl vítězoslavně položenou pravou nohu, jako když právě skolil nebezpečné zvíře. Byl to postoj lovce, dobyvatele, vítěze. Zvítězil sám nad sebou. Zabil své ego.“

Vysvětlení mých vizí. Pavel se dostal docela lehce až na vrchol magie a přehlížel vítězoslavně celou planetu Zemi, kde s dalšími marťany chtěli být vládci. Po nějakou dobu se opíjeli tímto „štěstím“. Měli přehled o všem. V současné době s koně, bílá magie, již sesedl, ale stále má její otěže v rukou. Bílého koně, kterého viděl jako symbol města Ostravy, mu to mělo připomenout. Je to i místo, kraj, jeho magického působení v současném životě.

Jeho vyprávění bych nazvala několika názvy – Zpověď Piláta, Současný život Piláta, ale spíše Utrpení vlastního Ega, Sám sobě nepřitelem, Připoutanost ega a bolest ze života, Zpověď marťana, Bolest z vlastního života...

Vize na závěr je o zabití jeho vlastního ega, které již ve formě umělé bytosti leží na lopatkách a Pavel pro jistotu dává okolí najevo, že nad ním zvítězil, že zvítězil sám nad sebou. Za velkého utrpení, nejen zjeveného života, ale životů předcházejících.

„Cesta k Bohu je láska a láska je cesta k Bohu!“

S láskou Hana Dušková